

Tabor

1943

SLOVENSKO DOMOBRANSTVO

1983

1983

EL FORTIN

11-12

TABOR je glasilo Združenih slovenskih protikomunistov ● TABOR je last in vestnik Tabora SPB ● Mnenje Tabora SPB predstavljajo članki, ki so podpisani od glavnega odbora ● Izdaja ga konzorcij. Predsednik: inž. Anton Matičič ● Urejuje in odgovarja uredniški odbor glasila: za lastništvo Lic. Ivan Korošec, upravnik Božo Šušteršič.

TABOR is the voice of the Confederation of the United Slovene Anticommunists.

TABOR es el órgano de la Confederación de los Anticomunistas Eslovenos Unidos ● Director: Ing. Antonio Matičič, Ramón L. Falcón 4158, Bs. Aires, Argentina.

Imprenta: Talleres Gráficos Vilko S.R.L., Estados Unidos 425, Buenos Aires, Argentina, T. E. 362-7215

Registro Nacional de la Propiedad Intelectual No. 192.204.

NAROČNINA: Argentina 200.000.— pesov; Južna Amerika: 10 dolarjev; Evropa - Australija: 12 dolarjev; letalsko 15 dolarjev, za vse države.

Naročila, reklamacije, nakazila, dopise in ostalo pošto pošiljajte na naslov: Inž. Anton Matičič, Igualdad 1110, (1655), J. L. Suárez — Bs. As., Argentina. Telefon: 766-7513.

NAŠA NASLOVNA SLIKA:

Od leve na desno: adjutant štaba kapetan Lah, načelnik štaba podpolkovnik E. Peterlin, pomočnik poveljnika podpolkovnik M. Vizjak in poveljnik organizacijskega štaba polkovnik Fr. Krener.

PORAVNAJTE NAROČNINO!

Svobodni sveta,
združite se!
Za Boga,
Narod, Domovino!

Noviembre-Diciembre 1983   BUENOS AIRES   November-December 1983

Pasaron veinte años

En nuestro editorial de hace veinte años hemos expresado palabras que hoy en día tienen la misma importancia que en aquel entonces. A continuación repetiremos algunos de los conceptos significativos de aquel editorial del mes de septiembre de 1963.

Sobre una tumba sin la cruz, las ramas de un sauce llorón murmuraban su triste canción en el crepúsculo de la tarde, llorando sobre nuestras tragedias nacionales. Una más grande que la otra, pero, sin embargo, esta última es la peor. El hermano ha asesinado al hermano.

Triste es el murmullo del sauce llorón: héroes, camaradas combatientes, ustedes han caído y el mundo todo les rinde el homenaje. Nosotros, a quienes el Dios ha preservado, nos comprometemos proseguir la lucha contra la mentira y contra la violencia, como lo hacen todos, que nos son hermanos de sangre y hermanos por sufrimientos.

¡Hermanos! ¡Combatientes caídos! Treinta y ocho años han pasado, desde que nos arrebataron las armas de nuestras manos. Ustedes debieron morir, nosotros nos hemos esparcido por todo el mundo. Hoy en día nuestras armas son la verdad y nada más que la verdad. Eximiremos estas armas hasta que no sea descorrida la cortina de mentira e injusticia. La mentira es temporaria, la verdad es eterna. La justicia está de nuestra parte. Llegará el día en que en nuestra flagelada tierra eslovena nuevamente reinarán la verdad y la justicia. ¡Ustedes, hermanos caídos, son nuestra garantía!

Alguna vez, en el futuro, los niños eslovenos leerán los libros que describen nuestro heroico pasado. No entenderán el capítulo referente a la masacre de los "domobranci". Intervendrá entonces el abue'lo que sentará a su nieto sobre sus rodillas y les contará que los "domobranci" fueron nuestros predecesores, los que combatieron a los violentos e injustos, mentirosos y ateos. Formaron un verdadero ejército, guiado por un gran general, el general Rupnik. Nunca han sido vencidos. Cuando todo in-

dicaba su victoria final, los enemigos se apoderaron de ellos mediante el engaño y los masacraron a todos. Solamente unos pocos lograron salvarse. Estos se dispersaron por todo el mundo y nunca olvidaron a sus compañeros muertos. Finalmente han vencido, porque eran unidos, unidos en la vida, unidos en la muerte...

Y el sauce llorón murmurará en la brisa nocturna el eterno poema de nuestra unión...

Preteklo je dvajset let

Pred dvajsetimi leti smo zapisali v našem uvodniku besede, ki so danes prav tako pomembne kot takrat. Iz uvodnika septembrske številke leta 1963 naj ponovimo najznačilnejše misli.

Vrba žalujka je razpredla svoje veje ob grobu brez križa in v večernem mraku tiho objokuje naše narodne nesreče. Ena je večja od druge, a ta zadnja najtežja. Brat je umoril brata.

Žalostno šepeče žalujka svojo posmrtno pesem: junaki, soborci, padli ste in svet se vam klanja. Mi, ki nam je Bog prizanesel, vam obljublamo, da bomo složni, kjer ste padli vi, nadaljujemo mi in naši sinovi. Obljublamo, da bomo nadaljevali neizprosno borbo proti laži in nasilju, ko to delajo vsi, ki so nam bratje po krvi in trpljenju.

Bratje! Padli soborci! Minulo je že osemtrideset let, kar so nam iztrgali puško iz rok. Vi ste legli v grob, mi smo odšli. Danes je naše orožje samo še resnica. Vihteli bomo to orožje vse dotlej, dokler ne bomo razkrinkali laži in krivice. Laž je začasna, resnica je večna. Pravica je na naši strani. Dode'jena bo nekoč tej izbičani slovenski zemlji, vi ste za to poroštvo, bratje, padli soborci!

Nekoč bodo prebirali slovenski otroci knjige naše slavne preteklosti. Ne bodo razumeli poglavja o pobitih domobrancih. Stari oče si bo posadil svojega vnuka na kolena in mu bo tolmačil in pripovedoval: Domobranci so bili naši predniki, ki so se borili proti ljudem, ki so bili nasilni in krivični, lažnivi in brezbožni. Bili so prava vojska in imeli so vojskovodja, ki se je pisal Rupnik. Bil je to star mož z brado in bil je silen general. Premagani niso bili domobranci nikdar. Vedno so le zmagovali. Ko je izgledalo, da so že popolnoma zmagali, so jih počvižaji in prevari dobili sovražniki v svoje roke in jih vse pobili. Le nekaj jih je ušlo. Ti so odšli po svetu in nikdar niso pozabili svojih tovarišev. Končno so le zmagali, ker so bili složni, složni v življenju in v smrti...

In vrba žalujka bo v večernem vetru šepetala večno pesem naše sloge in edinosti...

Rupnik in Hacin – veliki častni imeni

(Govor g. Boža Finka ob komemoraciji na Ramón Falconu, 11. 9. 1983)

Naš spomin je danes pri dveh možeh, ki sta v tistih črnih dneh slovenske zgodovine, s katerimi se je začela temá zdaj že štirih desetletij, dopolnila osebno žrtvovanje.

Rupnik in Hacin, vojak in redar, sta po svojem poklicu predstavljala službo, ki najbolj neposredno zadeva osnovne pogoje za življenje skupnosti, zunanjo varnost in notranji red in mir; skupaj s škofom Rožmanom pa sta bila v tistih razmerah na vrhu, zunanjega vodstva slovenskega javnega življenja. Oba sta vsak v svojem svojstvu služila ljudstvu, ko mu je bilo najhuje, oba sprejela dolžnost v takih okoliščinah, ko je vsaka odgovorna javna služba pomenila nevarnost za osebno čast in življenje, in oba sta končno postala žrtev slepote in sovraštva. Potem ko sta si prizadevala, da bi drugi mogli častno živeti, sta bila zaradi svoje službe oropana življenja in časti. Kolikor je domá javnega spomina nanju, jima je v nečast in obsodbo.

Vendar domovina ni izrekla zadnje besede. Prišel bo, prihaja čas svobodnega ovedenja, ko se bo odstrl pogled v zgodovinsko resnico, katera je zdaj po nasilju obdana z meglo pozabe in prevare. Takrat bosta Rupnikovo in Hacinovo življenje in delo lahko postala predmet mirnega, pravičnega zgodovinskega ocenjevanja, iz katerega bo z vso gotovostjo nju lik za vso slovensko javnost izšel čist in bleščeč. Nepristranska zgodovina bo prav kmalu upravičila njun nastop in ravnanje, javno mnenje pa ju bo po pravici obdalo s častjo herojev. Saj sta izkazala največjo ljubezen, ko sta dala moči in življenje za svoje brate; in to je vendar najbolj neposredni znak junaštva.

A zraven požrtvovalne predanosti drugim, ki pravimo, da je neposredni znak junaštva, je pa zanj neogibno tudi, da je bila izbrana dobra pot in uporabljena poštena sredstva. Ne bi imeli za heroja tistega, ki bi šel sicer za dobrim smotrom, a po objektivno zmotni poti ali z uporabo nedopustnih, nečastnih sredstev. V takih primerih prizadevnega ne bi reševala niti dobra vera.

O tem je mogoče govoriti pri utemeljevanju upravičenosti domobranstva; in o takih okoliščinah gre včasih med nami pravda ob določenih zgodovinskih osebnostih.

Ni da bi ob tej priložnosti razglabljali o vprašanju ali se zadrževali v razčlenjanju takratnega položaja in možnosti. Spomnimo le, da je pri objektivnem moralnem vrednotenju treba razlikovati med kriteriji, ki po sebi določujejo moralno vrednost ravnanja, in tistimi, ki po okoliščinah odmerjajo njegovo upravičenost. Izločiti pa nam je iz objektivnega moralnega vrednotenja tiste strani ravnanja, ki sodijo zgolj v področje osebne vesti in so same v sebi moralno neopredeljive, ker ni na voljo noben objektivni

kriterij, po katerem bi bilo mogoče vnaprej ugotavljati upravičenost ravnanja in njegovo etično dopustnost.

Med nami je nesporno, da sta se oba moža, ki se ju danes spominjamo, predala prizadevanju za svoje z ljubeznijo in osebno odpovedjo. Nedvomno je tudi, da sta v temelju ravnala edino prav, ko sta stopila na vodstvo odpora proti razčlovečujoči in raznarodujoči, zato globoko onesrečujoči tuji učenosti komunizma. V njem sta gledala povzročitelja takratnega strašnega trpljenja in vedela sta, da je v njem smrtna nevarnost za celovito življenje slovenskega naroda.

Ne pomišljamo dalje, ko sprejemamo, da je bilo treba v tedanjih razmerah iti v tisto nevšečno sožitje z okupatorjem, in se opiramo na trdno prepričanje, da s tem niso bili kršeni ne verski, ne splošno etični, ne mednarodnopravni principi. Prepričani smo tudi, da nikakor s tem ni bila prizadeta narodna čast, čeprav smo bili v ostalem svetu neugodno opečateni.

Postavlja pa se včasih med nami vprašanje o intenzivnosti takratnih odnosov z okupatorjem kot tujcem. Pred takim razpravljanjem bi nam bilo treba razjasniti, koliko je dopustna različnost zunanjepolitičnih koncepcij. Vodilne plasti vsake človeške skupnosti so vedno pred vprašanjem, kako usmeriti odnose z zunanjim svetom, da bo čim bolj zagotovljena zunanja varnost ter notranji duhovni in tvarni napredek ob izmenjavi dosežkov in dobrin, s tem pa tudi svetovni mir. Narodi in države usmerjajo svojo zunanjo politiko tako, da se navezujejo ali naslanjajo na te ali one zunanje sile. Zunanjepolitična orientacija pa ni moralno vprašanje, razen če gre za že formalno utrjene pogodbene odnose; saj se je treba vsak čas odločati po časovno pogojenih interesnih razlogih. Kot med ljudmi ni neskaljivega prijateljstva ne neodpravljivega sovraštva, tudi med narodi ni takih trajnih razmerij. Mejak, ki je danes vrag, bo nekoč lahko pošten sosed. Drugič spet bodo okoliščine take, da bo varneje skrbeti za dobre odnose z močnim sosedom kot pa oslanjati se na daljnega prijatelja, za katerega ni gotovo, da bo v potrebi hotel ali mogel prijateljstvo učinkovito vračati. Določanje zunanjih odnosov torej ni vezano na kake tradicionalne dogmatične norme, marveč je predmet proste presoje glede na trenutni položaj in je le stvar osebne vesti odločujočih ter samo še poznejše zgodovinske sodbe o njihovi praktični državniški sposobnosti. Ukrepi, ki se pozneje izkažejo za nepravilne, so tedaj le stvarne napake, ne pa moralne zablode, zaradi katerih bi bili odločujoči podvrženi kakršni koli obsodbi.

V luči teh ugotovitev gre gen. Rupniku in dr. Hacinu neokrnjena čast narodnih junakov. S skrajno samoodpovedjo sta sprejela odgovorno službo svojemu ljudstvu in duhu slovenstva ter bila zaradi nje žrtvovana. Temeljna usmeritev njunega nastopanja je bila taka, kot jo kaže zdrav nauk, temelječ na krščanskih etičnih načelih. Vse drugo mora ostati stvar nujne vesti in ne sme biti predmet prizadetih debat o osebni vrednosti, marveč samo mirnega preučevanja o zgodovinski upravičenosti.

Za nas sta tedaj Rupnik in Hacin veliki častni imeni iz naše bližnje

zgodovine. In taki bosta nekoč, morda kmalu, postali tudi v domovini.

Nič ni tako skrito, da ne bi postalo očito. Resnica je včasih počasna, vedno pa neizbežna. Že neizpolnjene obljube o srečni družbi in izjalovljeni upi nagibajo domá množice, da se odvrčajo od tistih, ki so se z nasiljem in prevaro prikopali na oblast in ravnaajo družbo po krivih naukih, zato brez uspehov. A še bolj je neizprosna žeja po resnici, ki žene mlade rodove, da prodirajo v preteklo stvarnost, ki jo hočejo poznati v vsej popolnosti in si jo razlagati svobodno, brez vsiljene uradne interpretacije trenutnih gospodarjev. Ni neutemeljena domneva, da mnogo takih, ki začenjajo čutiti, da imajo nadete vsiljene naočnice, kritično berejo uradne ali poluradne spise, ki obravnavajo medrevolucijske dogodke, ter jim že pripisuje drugačen izvor in pomen, kot jim ga hoče vsiliti režimsko zgodovinopisje.

Neizpodbitno je, da se bo zdaj še komaj zakrivana resnica v domovini odkrila z vso jasnostjo. Tedaj pa bo tudi javno oprana čast obeh junakov, ki se ju danes spominjamo, in bo njun lik zablestel v družbi velikih slovenskih osebnosti.

Do tedaj pa se vsaj mi klanjamo njenemu spominu in jima s hvaležnostjo kličemo slavo!

PISMO LONDONSKEMU „TIMES“-U

T A B O R Z D S P B

Cleveland, Ohio 44110

15613 Holmes Ave

USA

June 20, 1983

Uredništvu

„THE TIMES“

London,

Velika Britanija.

Spoštovani!

Dne 20. februarja 1978 ste objavili uvodnik z naslovom „Na vesti Britanije“, nanašajoč se na vprašanje prisilne repatriacije „zelo visokega števila sovjetskih državljanov ob koncu druge svetovne vojne.“

Mi smo preživeli pripadniki nekdanjega Slovenskega Domobranstva in slovenskih odredov Kraljeve Jugoslovanske Vojske (četnikov). Čeprav nismo bili omenjeni ne v Vašem članku in tudi ne v knjigah, ki obravnavata to vprašanje, smo bili takrat polni upanj, da bo na vzpodbudo take institucije, kot je Vaš časopis, vest Britanije slednjič le dvignjena na stopnjo, ki bo omogočila temeljito preiskavo tega strašnega dogodka in ugotovila odgovornost zanj.

Ni treba ponavljati, da so bila naša upanja v navalu drugih dogodkov spet pogažena.

V luči dejstev pa, ki jih je nanizal grof Nikolaj Tolstoj v letošnji majski številki revije „The Encounter“, Vas pozivamo, da s svojim ugledom in vplivom pregovorite pristojne oblasti, da rešijo to žalostno zadevo.

„Argumenti tožiteljev so prepričljivo predloženi, obramba pa, če je sploh mogoča, se mora še oglasiti.“*)

Pozivamo Vas tudi, da zagotovite, da bo vsaka preiskava tega vprašanja vključevala tudi vpraševanje prisilne repatriacije in njej sledečega pokola Slovencev, Hrvatov in Srbov.

S spoštovanjem
Milan Zajec, predsednik
TABOR DSPB
Cleveland.

*) Citat iz omenjenega uvodnika.

Lic. Ivan Korošec:

Naši mrtvi govoré...

(Govor na spominski proslavi v domu San Martín, Bs. Aires, 19. 6. 1983)

Kako čudno je to; človek bi mislil, da bodo po osemtridesetih letih zbledeli spomini, da bo knjiga časa zaprta v prah. Kvečjemu, da bo kak stari očanec ogreval pozabljena leta. Pa ni in ne more biti tako!

Čeprav svet drvi z nezadržno hitrostjo. Čudoviti, vedno popolnejši tehnični napredek zametuje vse včerajšnje v staro šaro. Nekdanji prijatelji si postajajo sovražniki in včerajšnji sovražniki se rokujejo.

Tudi naš slovenski čas drvi naprej; toda v maju in juniju se ustavi, kakor da ne more skozi dolgi, temni tunel na Ljubelju. Kakor da bi čakal na bregu kalne Drave, kdaj se bodo povrnili domobranski bataljoni, ki so odšli...

Vsako leto močnejše doživljamo tisti težki maj, tisto našo zadnjo slovensko pomlad.

Vsako leto sem znova v Teharjih, raztepen, skoro nag in do smrti izstradan.

V vsakem juniju čujem krike brezupnih mater, ko so jim partizani trgali otroke in dojenčke iz jeklenega objema ter jih metali na umazan hodnik, kakor omlačeno snopje.

Vsak junij znova nas vozijo v Kočevski Rog, kakor klafrska polena — vsak junij — že osemtrideset let —.

Živimo v času, ko je zahteva človečanskih pravic na dnevnem redu.

Prav je, da se je v tem obdobju spet nekdo zavzel za dostojanstvo človeka, za njegove osnovne pravice: svobodo vere svobodo izražanja, svobodo kritike, dela in udejstvovanja.

Toda prav tisti, ki danes najbolj zahtevajo vse to, ne morejo doumeti, da to dostojanstvo pripada vsemu človeštvu, vsem barvam polti, vsem slojem v vseh deželah in v vsakem času!

Tu v Argentini, se zdi, da je ta močna zahteva podprta od vseh zahodnih — ne vzhodnih — dežel, kakor da bi bila tu največja tiranija sveta!

Včerajšnji zločinci so postali žrtve. „Madres de Plaza de Mayo“ so poskrbele za to in sedaj že tudi „Abuelas de Plaza de Mayo“; ne vem, kaj pride potem. Celo naš Quilmeški škof Novak pleše z njimi okoli majske piramide, potem ko jim je za štirinajst dni odstopil katedralo za njihovo rdečo propagando.

Kako strašna slepota je človeka — —

Če bi te matere z belimi rutami preje poznale škofa ali vsaj duhovnika, če bi te matere preje s svojimi otroci večkrat našle katedralo ali vsaj skromno kapelo, bi ne bilo sedaj ne belih rut, ne kroženja po trgu, ker bi ne bilo žrtev; ne enih ne drugih!

Vprašam vas, dragi moji, ali je samo ena smrt upravičena in druga ne? Ali se lahko enega pobije kot steklega psa, brez vsakršnega odgovora, za drugega pa cvili ves svet?!

Nam ne morejo oporekati, da ne razumemo bolečine ob izgubi najdražjih, še manj našim materam. Toda, zakaj ni bilo človečanskih pravic ne takrat za nas, ne potem tu za žrtve gverile?

Zakaj niso te matere s škofom, ki iščejo pravice, tudi takrat krožile nad tako imenovanimi ljudskimi ječami, v katerih podzemlju so umirali ob lakoti, mučenju in satanskih šikanah talci, vojaki, oficirji in ugledni predstavniki naroda? Tudi ti so bili sinovi nekih mater — ! ! Ali ne?!

Ta burka je stara že tisoč let, bi spet dejal naš Cankar. — Za nas je stara že štirideset let.

V našem času, tam doma, so si izmislili O. F., čeprav so vedeli, da niti za minuto preje ne bo svobodna domovina, dokler okupator ne bo podlegel na svetovnih frontah. S to lažno legitimacijo, katere jim narod nikdar ni dal, so ropali, požigali in morili za „smrt fašizmu in svobodo narodu“. Mnogo dobrih in poštenih Slovencev jim je nasedlo.

Po vojni so si izmislili morišče na Urhu in postavili spomenik, da bi pokrili zločine Suhorja, Mozlja in Jelendola, Krimske jame, Škofje Loke, Kranja, št. Vida, Vel. Osolnika, Police, Rakovnika, Hrastnika, Grahovega, Toškega čela, Teharjev, Kočevskega Roga in vseh skritih brezen in jam. Koliko nesrečnih krajev v Sloveniji čaka spomenikov, da bo zadoščeno vsem žrtvam, da bo zadoščeno pravici Slovenije; ne samo partije!

Komunisti nam često očitajo, da smo se dali — takratna mladina — zapeljati od te ali one politike in prešli v službo reakcije.

Slovenska mladina je bila vedno demokratična, le v službi Boga in naroda, zato ni mogla služiti tiraniji, ki je oznanjala, da bo Slovenija sovjetska republika.

Upam si trditi, če bi ta OF ne prešla v tiranijo, v zločine in uboje, ter bi bila resnično samo osvobodilna fronta slovenskega naroda, NIKDAR BI NE BILO NAS SLOVENSКИH PROTİKOMUNISTOV!

Nismo protikomunisti zato, ker so tam komunisti, temveč protikomunisti smo zato, ker so tam komunisti — zločinci!

Dokler bo v Sloveniji tako, da bo guverner in sodnik zločinec, mi ne podpišemo premirja!!

Ko so udarili v tisti svinčeni noči na okno, da je zašklepetalo steklo: „Odprite — O. F.!“, oče ni šel vprašat politično vodstvo stranke, kateri je pripadal, kaj naj stori. Skočil je za vrata, kjer je imel prislonjeno sekiro, otroci pa smo z materjo padli na kolena pred brezjansko Mater božjo, da nas reši „za božjo voljo!“

In odvedli so brata, tam sina, drugje pobrali očeta ali pobili celo družino; brez sodbe, brez usmiljenja, zato, ker smo bili — „farški“. In še predno je vstala zarja novega dne, so se že pojavili med grozo in strah vzdihujoči sosedi — vaški terenci — lakaji komunistične partije, ki so udarili pečat nad pomorjene žrtve: „I, gotovo so bili izdajalci; kar tako jih niso.“

Ustrahovanim sosedom so zadavili besedo protesta, hiša žrtev pa je bila zaznamovana s krvjo; v znak „gneзда belih podgan.“

Karkoli se jim je zahotelo, so počenjali z nami tistih nekaj vaških barab in pretepačev, ki so se oborožili in si pripeli rdečo, peterokrako zvezdo na ušive kape ter se sami imenovali „ljudska oblast“. Vsi, ki nismo tulili z njimi, smo bili izdajalci! Jaz tega ne bom pozabil nikoli!

Povej mi, dragi moj mladi prijatelj, kaj bi ti storil v tej stiski, v tem obupu, ko ga ni bilo človeka, ki bi ti mogel ali hotel pomagati?!

Ko si čul brezupni jok matere in otrok v tistih groznih tesnih nočeh, sveto kletev očeta, ko so mu izropali kaščo in hlev ter gnali sina v gmajno kot sužnja in je slutil, da se ne bo več povrnil!

Reci, moj mladi prijatelj, kaj bi ti storil v tem — — ?

Tvoj oče in jaz sva poiskala skrito puško, shranjeno ob kapitulaciji jugoslovanske vojske in pribila: „Če je tako, se pa gremo! Kot stekle pse nas ne boste pobili!“

Tako se je začelo

Tako se je začela obramba nas in naših domov!

Hoteli smo živeti!

In hočemo živeti svobodni ljudje; zato nas sodijo in pobijajo že več kot štirideset let!

Pa za naš svobodni slovenski svet ni „derechos humanos“, ni človečanskih pravic. Naše matere niso smele na trg svobode v Ljubljani, ne z belimi, ne s črnimi rutami. Le v hiši, pred brezjansko Marijo si jo je dela na glavo in moli že dolgih štirideset let za moža, za sinove, ki se ne bodo vrnili nikoli več. — — —

Nasilje je rodilo odpor. Odpor je šel v obrambo in ta obramba je združena vstala v močno, po komunistični borbenosti nepremagljivo domobransko vojsko.

Ta vojska ni bila „hobby“ slovenske mladine, temveč bila so leta trpljenja, žrtev, bojov, porazov in zmag.

Če bi komunistične laži prevpile vso resnico in bi nam vsem zasuli usta, ali bi vi mladi mogli verjeti, da je bila skoro ena generacija slovenske mladine — izdajalska?

Če bi bilo to resnica, potem bi morali pobiti tudi vse naše starše in učitelje, vse vzgojitelje in profesorje, vse duhovnike. Vsi ti so nas učili tako, vsi ti so nam dali Boga in ljubezen do Slovenije. Vsi ti so nam pokazali, za katerega ne bomo nikdar kapitulirali!

Ko smo danes pred osemindesetimi leti čakali v Teharjih na velikih, z visoko žico omreženih dvoriščih, žejni in sestradani, razbiti — okostnjaki — že določeni za strel, nihče od fantov ni tožil nad usodo, nihče ni prosil milosti, nikomur ni bilo žal koraka. — Čudovito!

Bratstvo, skovano v borbah, je nas vezalo pred grobom. Ponos zavesti, da smo v Kristusovi fronti, kot jo je napovedal veliki slovenski škof Jeglič, nam je dajal silno moč, da smo prezirali muke, lakoto in smrt. Komunistom je to še danes uganka. Bili so primeri, ko jih je bilo strah — oboroženim — pred drznimi, globokimi očmi nas zvezanih živih mrličev. Tam pred zadnjim rafalom, oropani vsega, smo bili neizmerno bogati; s Kristusom, ki se nam je približal na teharsko dvorišče. Sedel je med nami, žejen, zasramovan, raztepen in nag; zato je bilo lepo, da smo celo peli.

Še nekaj. Praviijo, da smo Domobranci razdeljeni. V Vestnik in Tabor. Saj ni res; domobrancev ne bo razdelil nihče! To so le različna pota v tej naši borbi za isti ideal. Ravno to je stvarni dokaz, da smo borci svobode.

Ne dve organizaciji, pet bi jih moralo biti, kot je bilo naših udarnih bataljonov in še postojanke povrh; tako bi bila naša borba uspešnejša in naš klic v svet močnejši.

Domobrancev ne more nihče razdeliti; ne Vestnik ne Tabor, ne tujina, ki srka našo kri, ne laž tiranije doma, kajti domobranska ideja je ideja resnice, ki utihne, če ji zasujejo usta, toda ne umrje. Je ideja ljubezni do Slovenije, ki ne usahne, četudi greš na konec sveta; je ideja svobode, ki ne umre ne v ječah, ne pod rafali.

Dokler smo govorili mi živi, so grozili, da je treba pospraviti še z zadnjimi ostanki; toda sedaj govore naši mrtvi. Vedno močnejši je klic dvanajst tisočev iz brezen Slovenije!

Vedno glasnejša je zahteva teh src, ki ne morejo umreti, četudi zasuta. Zahteva — ne maščevanja in sodbè, zahteva RESNICO, PRAVICO in LJUBEZEN za

BOGA — NAROD — DOMOVINO!

V IZVIRNO FALIRANEM TONU

(Izvirni feljton „Napokane iluzije slovenskih političnih emigrantov“ — Slovenski tednik "7D" 8. oktobra 1981 in dalje)

V mariborskem tedniku "7D" je izhajal dolg „izvirni feljton“, ki je za tiste, ki se zanimajo za različno verzijo tolmačenja preteklosti, po svoje zanimiv, v kolikor zadeva bralcu nepoznane dogodke; in zanimiv tudi, kadar bere o stvareh, ki jih osebno prav dobro pozna, in jih je avtor feljtona „postavil na glavo“, da „umiva zamorce“...

Ko človek bere časopise iz domovine ali knjige raznih „rdečih trubadurjev“, ki opisujejo revolucijo ali izlivajo vsebino svojega gnilega žolča po posameznikih in po različnih organizacijah v politični emigraciji, nehoti pride do zaključka, da iluzija in fantazija ljudi v domovini ne poznata nobene meje v svojem hlapčevstvu vladajočemu režimu in v boju za čast, položaje in oblast.

Ker gre za ljudi, ki svojo „znanost“ v popačenih tujih izrazih vsiljujejo svojim bralcem, kateri ne poznajo in ne razumejo teh novih „slovenskih“ izrazov (brezrazredna družba ne pozna narodnostne ozkosti!), potem je zaključek zelo preprost: za besedo „feljton“ — falirani ton (iz izraza „falirani študentje“) ali — v faliranem tonu.

Starim komunistom, ki še 38 let po revoluciji blodijo v sanjah na begu pred domobranci, ali pa se jim prikazujejo dolge kolone razoroženih, sestradanih in po Angležih prodanih domobrancev, katere so potem mučili in pobijali kot podivjane zveri, se na starost vračajo prividi iz te krvave preteklosti; zato iščejo opravičila za svoje zločine v fantaziji. In če je ta fantazija podprta še z „dokazi“ ali celo s citati (seveda samo s tistimi, ki so in v kolikor so za to uporabni), potem v tej stari ali prebarvani kapitalistično-komunistični buržoaziji v domovini ni nič novega, ker je samo nadaljevanje stare slovenske politične prakse, ki so jo oni, ali njih starši, prakticirali v preteklosti; seveda ne kot današnji komunisti, temveč kot predvojni fašisti, nacisti, ultra klerikalci, liberalci itd.; vedno pa na isti osnovi, da je narod samo za to, da služi za podnožje njihovim stolom in za hrano njihovim koritom...

Če smo objektivni, moramo priznati, da je nekaj takih elementov prišlo celo tudi v emigracijo, kjer hočejo prakticirati po starih principih, katerim pa „mlajši“ rod, ki je zrastel in dozorel med revolucijo, noče slediti. To pa je bistvo takozvanega „spora“!

Da se vrnemo k stvari: Ni namen tega pisanja, ponavljati dolgovezen in enako dolgočasen komunistični „rožni venec“, ki se ponavlja ob vsaki „desetki“ v komunistični veri, katere jedro je, da „bлагославља“ vse, kar

ne tuli z njimi, s „fašisti, nacisti, izdajalci, fašizacijo“ in podobnimi frazami; zato citiramo samo tisto, kar se zdi zanimivo.

„Večina vrnjenih domobrancev je bila po obsodbah pred naglimi vojaškimi sodišči justificirana razen mladoletnikov, tistih, ki so lahko dokazali, da med vojno niso imeli krvavih rok, in tistih, ki so jih zadnje dni prisilno mobilizirali. Količkor lahko verjamemo nepopolnim podatkom iz **Bele knjige** slovenskega protikomunističnega upora, je bilo tedaj ubitih približno **7000 domobrancev**, slovenskih fašistov. Menda ni treba posebej dokazovati razpoloženja milijonskega naroda, ki se je štiri leta boril za obstanek, proti odpadnikom iz lastnih vrst. Tudi odpadnikom in domačim fašistom po drugih državah Evrope se ni godilo nič bolje, čeprav mnogi med njimi niso tako odkrito in sramotno prisegli Hitlerju kot domobranci. Uničenje domobrancev ni bilo samo revolucionarno nasilje, ampak predvsem obrambno nasilje naroda, ki se je moral zavarovati pred bodočimi zlobnimi nakanami teh sil. Bilo je nasilje nad peščico izdajalcev in fašistov obenem, da bi se nikoli več ne ponovilo njihovo barbarstvo pod zaščito okupatorjev nad celotnim narodom. „Žaloigra protikomunističnih bojevnikov“ je bila končana, začela se je farsa v politični emigraciji.“

Za vsakogar, ki ima vsaj malenkost pojma o tem času, je ta trditev samo **UMAZANA LAŽ POLINTELIGENTNEGA POLITIČNEGA KOMISARJA**, KI V SVOJI BOLNI DOMIŠLJAVOSTI MEŠČANSKE DRUŽBE, IZ KATERE SO IZHAJALI, SMATRA, DA SO VSI DRUGI BEDASTA ČREDA OVAC, KATERIH INTELEKT NI VEČJI OD PAPIGE V KLETKI, KI PONAVLJA TISTO, KAR JO NAUČI NJEN GOSPODAR. ZGORNJA TRDITEV JE EN SAM NIZKOTEN INSULT NA INTELEKT SLEHERNEGA SLOVENCA, TUDI NA TISTEGA S KOMUNISTIČNO IDEOLOGIJO IN S PROPAGANDO NAPOLNJENIMI MOŽGANI, KI MORDA PONAVLJA ISTO ZGORNJO LAŽ, PRI TEM PA SE TOČNO ZAVEDA, DA LAŽE SEBI IN DRUGIM, KER JE TAKO LAHKO OSTATI V PRIVILEGIRANI SOCIALISTIČNI (KOMUNISTIČNI) DRUŽBI. Saj končno mrtvi ne govorijo! Živi molčijo, ker gre pač za košček kruha. Emigracija pa se je teh laži navadila „kot berač uši“ in je ne moti več, ker se je že davno poburžujila...

Pisec točno ve, ali pa lahko izve od ljudi, ki so pobijali: Kje so bila ta „nagla vojaška sodišča“? Kdo jih je sestavljal? Kdo so bili obtoženci, zagovorniki, morilci, in kje so mrtvaški listi pomorjenih??

„Tovarišu“ stavim samo tole vprašanje: (Bil sem na pogrebu brata, ki je l. 1942 padel pod italijansko strojnico, ko je odhajal na njovo.)

Kje ste ubili brata Toneta iz čete nadporočnika Frankiča iz Št. Jerneja? Potem, ko se je prijavil, so ga odgnali v Novo mesto kot stotine drugih iz novomeške skupine domobrancev, ki niso prišli na Koroško. Zaprti so bili v kletih: vsak večer so klicali imena, odpeljali so jih, drugi dan so vi-

deli jetniki na istih tovarnjakih njihovo obleko. Tudi njegov poveljnik prof. Frankič je tam končal s svojimi vojaki, čeprav je imel brata partizanskega „heroja“ Tilna Frankiča (gl. „Po sledovih črne roke“). Njegov (bratov) morilec je znan, ne pa njegov grob — verjetno v valovih Krke.

Kje ste ubili brata Videta iz 62. čete iz Kočevja (vrnjen 30. maja 1945 dopoldan na Podrožco — Jesenice) Nazadnje so ga videli v Kranju, kjer so izbrali oficirje in podoficirje za takojšnjo likvidacijo. Zanje niti niso čakali odločitve domačih krajevnih ljudskih odborov...

Kdo je sodil in umoril mojega soseda in prijatelja Edvarda Prparja iz Dobrave pri Dobrniču, invalida brez desne roke v zapestju (star 16 let)? Roke ni izgubil v boju, kjer nikoli ni bil, kar prisegam pri Bogu, Marksu, hudiču ali kjerkoli hočete. Nikdar v življenju ni izstrelil enega naboja na kogarkoli. Na straži pod Sv. Antonom pri Zdenski vasi ob kočevski železnici se je 4. februarja igral z ročno bombo, ki mu je eksplodirala v roki. Da, učeni „tovariši“, imel je krvave roke; samo ta kri je bila njegova. Ko sem na njegovo izrecno prošnjo prišel iz druge skupine, da ga spremljam v bolnišnico, so bile njegove prve besede: „Florijan, kaj pa bodo mama rekli?“

Ali je tudi partizanske morilce vprašal isto? Kako ste se počutili, rdeči „heroji“, ko ste ga pobili in je iz kupa trupel strmel v nebo njegov „štuc“ brez dlani??? Kako ste se počutili, „heroji“ ko ste na zajetem ranjeniškem vlaku (iz katerega je Edvard ušel in prišel v Vetrinj 15. maja 1945) pobijali ranjence in med njimi mojega sovaščana Ludvika Pirca, iz 29. čete Velikolaškega bataljona, star 17 let, ki je bil ranjen 6. maja 1945 na Zalogu pri Škofljici? Itd., itd...

To ste bili heroji! Saj ranjenci še bežati niso mogli in niti po Angležih niso bili prodani kot Edvard in tisoči drugi, katere ste z žico z na hrbtih zvezanami rokami pobijali sestradane, do konca pretepe in mučene na tako zverinski način, da bi se zgrozile divje zveri v džungli, ki pobijajo samo toliko, da si napolnijo želodec. Kako ste pobijali, lahko točno opišejo morilci sami, med katerimi je dovolj ljudi s primerno izobrazbo. Vse to vaše zverinstvo perete in opravičujete (ali kakor temu pravite doma apoloirate) z umazanimi frazami o „izdajalcih, fašistih, fašizaciji“ in podobno.

Po tej komunistični frazeologiji je slovenski kmet, ki je stoletja sam stal na braniku slovenstva s svojo duhovščino in s svojo zemljo, v katero je veroval kot v Boga, kar čez noč postal „izdajalec“ svojega naroda. In meščanska, zlasti ljubljanska gospoda (kot jo imenuje pisatelj Ivan Cankar), ki je bila vedno nemška, nemčurska, jugoslovanska, sovjetska in NIKOLI SLOVENSKA, je po prelomu Hitler-Stalinovega pakta kar nenadoma postala svetla in edina braniteljica slovenstva v imenu novega malika — Stalina! Ker se je slovenski kmet uprl tej pordečeli meščanski sodrgi in njenemu ropanju, pobijanju in zverinstvu, je postal „izdajalec“ samega sebe. Do takega prepričanja morejo priti samo ljudje, ki so zgrešili — psihiatra.

Dalje pravi, da „so bili izpuščeni mladoletni“...

Večina izpuščenih so bili vetrinjski mobiliziranci (gotovo največja ne-

umnost vodstva v Vetrinju!) Nekaj posameznih mladoletnikov, za katere so tako odločili vaški terenci in krajevni ljudski odbori (občinski odbori Osvobodilne fronte), je bilo tudi izpuščenih; pa so jih pobili med potjo domov ali doma. Partizanski terence iz Križke vasi pri Višnji gori Jamnik oz. Novak, kakor so mu rekli, je čakal na izpuščene mladoletne domobrance v Peščeniku, v gozdovih med Grosupljem in Višnjo goro, jih lovil in pobijal v gozdu. Nekaj let potem je znorel, begal je po gozdovih; za vsakim grmom je videl domobrance. Končno je naredil konec svoji fantaziji; obesil se je sam.

To ni edini primer. Takih je zelo veliko in niso neke „emigrantske iluzije in fantazije“, ampak gola stvarnost. O tem bi lahko veliko pisali. Naštevali bi lahko imena in imena, kar je za rod, ki prihaja za nami, ali, kot mi je rekel eden izmed njih ob pregledovanju „Bele knjige“ in dopolnila: „To izgleda kot slovar...!“ In ta „slovar“ so bili ljudje; tisoči iz preprostega slovenskega naroda, ki naj bi bil narod večine „izdajalcev“, ker so se uprli balkanskemu sultanu, njegovim pašem in slovenskim janičarjem, ki so po stoletjih zamenjali rdeči turški fes s peterokrako rdečo zvezdo in mohamedanstvo za komunizem.

Pisec se sklicuje na 7.000 pobitih domobrancev — „kolikor lahko verjamemo nepopolnim podatkom iz Bele knjige“...

Pisec prav dobro ve in o tem pridno molči, da je imena pobitih začela zbirati ZESPB, odnosno Tabor ZDSPB 17 let po revoluciji in to po vsen svetu. Popolnoma naravno je, da zbirka ni popolna iz preprostega razloga, da so mnoga imena že odšla ljudem iz spomina, in kar je nujno poudariti, da so cele občine neobdelane, ker se ni rešil nihče iz njih. Kdor pogleda v Belo knjigo in dopolnilo, recimo za občino Št. Jernej na Dolenjskem, bo temeljito razočaran. Iz te občine je bilo, po komunističnih virih, NAD 2.000 DOMOBRANCEV. „Tovariši“ in pisatelj Ivo Pirkovič in njegov brat France Pirkovič-ČORT (hudič) iz znane predvojne šentjernejske buržajske in kapitalistične družine bi z lahkoto točno dokumentirala imena svojih rojakov — najbolj borbenih domobrancev. In koliko jih je na seznamu? In seznama transportov iz Vetrinja niso sestavljali Angleži, ampak Slovenci, katerih vodstvo je vse v emigraciji. Seznam pa...?

„TABORAŠI IN VESTNIKOVCİ“

K tem naslovu je nujno napisati nekaj pripomb.

Besedo „Taboraši“ je pisec očitno načrtno uporabil. Verjetno je on ali njegov oče spadal v času diktature kralja Aleksandra (1929-35) v organizacijo „Orjuna“, katere člane so imenovali: „Orjunaši“. To je — fašisti! Slovenska zastava je bila prepovedana. Žandarji so pretepali slovenske fante zaradi izobešanja slovenskih zastav... Iz šolskih knjig so trgali Cankarjeve spise, v katerih je poveličeval „nebesa pod Triglavom“. Vladali so „Jugoslovani“. Ban Dravske banovine (Slovenije) je tedaj bil dr. Marušič, katerega je „Osvobodilna fronta“, ali bolje rečeno Komuni-

stična partija Slovenije med revolucijo poslala v London kot svojega zastopnika...

Kdo so ali so bili predvojni slovenski fašisti? Mimogrede vzemimo za primer samo nekaj oseb iz Djilasovega „Novega razreda“ (pravilno bi moralo biti: Starega razreda v novi obliki — op. pisca). Npr. avtor „Belogardizma“ Franček Saje je bil predvojni KLEROFAŠIST. Kot ta njegov izraz razumemo, je klerofašizem na skrajni politični desnici; isto kot je stalinizem na skrajni levi.

Dr. Aleš Baebler, stari rdeči španski borec, je bil sin največjega ljubljanskega kapitalista. Boris Kidrič sin univerzitetnega profesorja in boga z Olimpa. Oče Jožeta Vidica, avtorja knjige „Po sledovih Črne roke“ in druge „rdeče“ solate, je bil v času nemške okupacije Slovenije gestapovec na Jesenicah. Bivši kandidat za Titovega naslednika Stane Dolanc je bil v „Hitlerjugend“ predno je odšel v partizane. To je tisti slovenski Beograjčan, ki je Slovencem na Gorenjskem na zborovanju govoril v SRBOHRVAŠČINI. Če bi zmagal Hitler, bi kot nacistični gauleiter Slovencem govoril nemško. Hlapci nimajo nič svojega; so samo služabniki svojih gospodarjev.

Ne „Tabor“, ne njegovi člani niso nikdar imeli ničesar skupnega z zgornjo zadevo, zato odklanjamo besedo „Taboraši“. Smo „Taborjani“, če zamenjamo besedo za domobrance.

Prva povojna leta so razbite skupine slovenskih beguncev še iskale svojo identiteto na vseh ravneh. Po raznih begunskih taboriščih v Italiji in Avstriji so se že začeli procesi razslojevanja, organiziranega razseljevanja po prekomorskih deželah, deloma pod odkriljem Organizacije združenih narodov, večinoma pa s pomočjo ustanov rimskokatoliške cerkve. Begunci so se začeli organizirati kot politična emigracija. Zopet so bili skupaj Krenner, Prezelj, Vuk Rupnik, Glušič, Matičič, Smersu, Kociper in drugi. Osnovali so nekakšno združenje „veteranov“ oziroma Društvo slovenskih protikomunističnih borcev, ki je sprva v Rimu poskušalo reševati socialna in druga vprašanja bivših „bojnikov“ ter voditi tako imenovano ideološko borbo proti komunizmu in propagirati neresnice o njihovi vlogi med drugo svetovno vojno. Naslov „protikomunistični borci“ so si naredili zato, da bi prikriili svoje izdajalsko in fašistično bistvo ter se čimprej vključili v tokove hladne vojne. Prek svojega glasila Vestnik, ki je začelo izhajati leta 1949 kot nadaljevanje domobranskega tiska, je del članstva že začel izražati težnje po neodvisnem, „nadstrankarskem“ organiziranju in delovanju, češ da sta načelstvo klerikalne Slovenske ljudske stranke in Narodni odbor za Slovenijo v emigraciji, ki sta si že tedaj samozvano lastila predstavnitvo domala vseh Slovencev na tujem in opozicije „proti komunizmu“, zakrivila tragedijo domobrancev.

Po naselitvi večjih skupin emigrantov v Buenos Airesu in Clevelandu je protikomunistično društvo nekoliko bolj zaživelo v propagandističnem smislu, nemara bolj zaradi tedanje ameriške politične klime kot zaradi lastnih nagibov. Pridružili so se mu tudi posamezniki, ki so do petdesetih let delovali v diverzantskih centrih ob jugoslovanski meji, organizirali teroristične akcije, „Matjaževo vojsko“ in druge bande v Sloveniji, se ukvarjali z obveščevalnim delom kot plačanci različnih tujih ustanov za subverzivno delovanje po starih kontrarevolucionarnih recepturah. Z ustanovitvijo novih krajevnih organizacij se je leta 1956 društvo preimenovalo v Zvezo društev slovenskih protikomunističnih borcev (ZDSPB). Zaradi nadaljevanja notranjih nesoglasij okoli vloge narodnega odbora in ljudske stranke pri repatriaciji domobrancev z vetrinjskega polja je tako imenovana domobranska skupina začela izdajati še svojo revijo Tabor. Medsebojna obtoževanja so se kopičila, dokler niso 1964. leta ustanovili nove organizacije — Zvezo društev slovenskih protikomunističnih borcev Tabor (ZDSPB-Tabor) — ter tako tudi „formalno“ priznali svoja nasprotja, kot pravijo sami. Medsebojno so se obtoževali s „fašisti“, kar gotovo ni samo psovka, in s „komunisti“, s podtoni na zelo plehkkih ravneh. Ob neki priložnosti je pokojni Miha Krek v šestdesetih letih izjavil:

„Oni so prepričani, da je bilo domobranstvo in da je bil general Rupnik idealizacija Slovenstva, vrhunec slovenske narodne dejavnosti, najboljša reč, kar smo jih Slovenci kdaj rodili in storili in Rupnik največji naš junak in voditelj. Tako misli in čuti večina članstva te Zveze protikomunističnih borcev... Vsi ti morajo imeti samo to skupno, da časte Rupnika in zamerijo nam, da ga ne častimo z njimi, da smatrajo domobranstvo za slovensko narodno vojsko, herojsko in politično gibanje, mi pa pravimo, da je bilo to samoobrambna akcija in nič več...“

Tukaj je potrebno nekaj pojasnila:

Miha Krek je bil minister v jugoslovanski kraljevski vladi v Londonu, katera je bila lutka zaveznikov; isto kot je bila vlada „Nezavisne države“ Hrvaške — Nemcem in Titova vlada v Jajcu — Sovjetom. Vsaka s svojim interesom v službi svojega gospodarja. To so bili kvizlingi jugoslovanskih narodov. In slovenski mežnarji, kjerkoli so že bili, so zvesto zvonili k pogrebu slovenskega naroda. Dejstvo je, da so bila vsa pobijanja okupatorjev sorazmerno majhna v primeri s komunističnim pobijanjem — po vojni.

Slovenski londonski mežnarji niso bili nič več kot to. Duhovnik in politik dr. Alojzij Kuhar je v svojem govoru preko londonskega radia med vojno psoval domobrance z izdajalci... Pok. dr. A. Kuhar, ki je bil brat vodilnega slovenskega komuniste Lovrenca Kuharja (pod pisateljskim ime-

ZAVETIŠČE "DR. GREGORIJ ROŽMAN"

Tudi letos se bo brala prvo nedeljo meseca decembra
t. j. 4. decembra sv. maša v Zavetišču za vse pokojne
člane Zavetišča.

Po sv. maši bo skupno kosilo.

T O M B O L A

Zavetišča dr. Gregorija Rožmana

27. NOVEMBRA 1983

V SLOMŠKOVEM DOMU — RAMOS MEJIA

Podprite naše socialno delo!

Odbor Rožmanovega Zavetišča

Vsem, ki so širom sveta v našem nenehnem boju za

BOGA — NAROD — DOMOVINO

ter bratom in sestram, ki še ječijo v rdeči sužnosti, naj
novorojeni Človek-Bog

Z BLAGOSLOVOM BOŽIČA

nakloni toliko zdravja sil in dobre volje, da bi preko naše
vztrajnosti v združenih naporih
novo leto 1984

pomenilo tudi novi, veliki korak bliže k svobodi.

Želita:

TABOR ZDSPB in Konzorcij "Tabora"

nom: Prežihov Voranc), je po vojni postal „izdajalec“ sam; politična emigracija pa ga ni nikoli vprašala, po čigavem diktatu je šel napadat narod v domovini z londonske prižnice...

Dr. Krek je bil pred koncem vojne „jugoslovanski ambasador pri zavezniški vojaški upravi za Sredozemlje“. Kot to razumemo, je bil v Titovi diplomatski službi. Tito pa očitno ni več potreboval mežnarjev potem, ko so ga postavili za balkanskega guru.

Pok. dr. Krek ni nikoli razumel slovenske revolucije, ker so mu njegovi kolegi servirali „segedin gulaž“, in o razmerah v Sloveniji (bolje rečeno: v tedanji Ljubljanski pokrajini, kar je od Slovenije še ostalo) ni imel nobenega pojma.

Drugi slovenski mežnar v Londonu, minister Snoj, je nekako pred koncem vojne odšel v Slovenijo, ali kakor so trdili emigrantski apologeti, „da je šel v Slovenijo, da bi rešil domobrance...“ To je delno resnica, katero pa so v politični emigraciji zamolčali. Minister Snoj (iz SLS, odnosno slovenskega dela JRZ) je šel v Slovenijo in h komunistični vladi, da je rešil SVOJEGA SINA-DOMOBRAVCA. (Nekateri so trdili, da je imel dva.)

Marjan Snoj, po poklicu učitelj, je po vojni služil Titovo vojsko v Tuzli in v Banja luki v Bosni. V isti četi je bil tudi mlad domobranski poročnik iz Ljubljane, ki je imel samo še mater živo. Bil pa je toliko nepreviden (nič čudnega za ljubljanskega študenta), da je imel svojo domobransko sliko v umetnem dnu svojega kovčka. Pri preiskavi so jo našli; odpeljali so ga in nihče ni o njem slišal, ne zvedel nikoli več!

Ko so v Ljubljani sodili ministra Snoja, je prišel na vrsto še „brko“ Marjan Snoj.

„Ti si sin tega izdajalca?“

Začeli so padati udarci; sledila je aretacija in Marjan Snoj je dobil 3 leta zapora. Klerikalni in komunistični minister je le rešil svojega sina!

Vsa jalovost slovenskih meščanskih strank je bila v sodelovanju z vsemi, ki so imeli oblast, ali so bili kandidati zanjo. Vsi vemo, da za revolucijo ni kriva samo komunistična partija, ki jo je začela in izpeljala. Nič manj niso krive stare stranke s kapitalom in z vso njihovo strukturo, ki je imela vso oblast v nebesih in na zemlji moralno in finančno v svojih rokah in bi z lahkoto preprečila revolucijo. Toda ne! Iz teh meščanskih strank in kapitalistične buržuazije so izšli vsi komunistični revolucionarji, financirali pa so jih njihovi buržujsko-kapitalistični očetje.

Vaške straže in pozneje Slovensko domobranstvo je bilo produkt komunističnega terorja. (Pravilno: partizanskega. Vsi partizani niso bili komunisti; toda ti so imeli nad njimi popolno kontrolo.) Rodile so ga partizanske rekvizicije, likvidacije, prisilne mobilizacije in okupatorske represalije. Politične stranke domobranstva niso ustvarile in nikdar ne bi obstajale, če bi narod na deželi pustili pri miru in ga ne bi s terorjem postavili golih rok ob zid, da ga likvidirajo; v prvi vrsti kmeta. Ne samo človek, ampak celo žival, ko jo naženeš v klavnico, uporabi vse svoje sile, da si

reši tisto, kar je edino še ostalo — golo življenje! In to j epo gnili meščanski in kapitalistično-komunistični buržuaziji „izdajstvo, zločin, hlapčevstvo, fašizem“ („Rdeč“ ali „črn“?) itd. Za nas pa, ki smo stali pred puškinimi cevni in kopiti, pa je SAMOOBRAMBA SLOVENSKEGA KMETA. Zakaj domobranstvo je v svojem sestavu bilo nad 90 odstotno iz kmetov, kmečkih sinov in proletariata, medtem ko je bilo jedro partizanstva iz meščanstva, v prvi vrsti iz Ljubljane, iz izobražencev, študentov, beguncev, večina izmed njih iz „boljše družbe“ iz po Nemcih zasedene Slovenije, ki so dobili na Dolenjskem in Notranjskem svoje zatočišče in vso pomoč, katero so partizani „plačevali“ s terorjem, ropanjem, pobijanem itd., za Stalina in Tita in za bodočo Sovjetsko republiko Slovenijo, kot so tedaj peli v svoji pesmi:

Čez gore, poljane po celem svetu naj doni:
Slovenija svobodna, SOVJETSKA bodeš Ti...

Kdo je bil torej kvizling, Stalinov hlapec, izdajalec, fašist itd.? Kdo so torej kriminalci? Ali tisti, ki so obsodili proletarsko in kmečko maso na smrt za njihove in Stalinove interese, ali tisti, ki so se v svojem obupu uprli in poleg rožnega venca (ko ta ni prinesel odrešitve), prijeli za puško v svoji naivnosti, da sta z nami Bog in Marija; v Londonu, Vatikanu in Washingtonu pa naši apostoli pri bogovih na Olimpu. In če danes po 40 letih gledamo nazaj, moramo priznati, da so bile naše „iluzije“ v poštenost, demokracijo, zaveznike, naše „bogove“ na Slovenskem Olimpu itd., res iluzije črede ovac, katero so pastirji prepustili volkovom!

Če smo torej verjeli v „iluzije“, se ne razburjamo. Odločno pa zavračamo vsako besedičenje Stalinovih in pred njim fašističnih, nacističnih hlapcev, kriminalcev, da bi v imenu ideologije, ali kakršnihkoli fraz, vse tiste pridevnike, ki spadajo njim samim, postavljali na glavo in jih zvrčali na svoje žrtve, poklane med revolucijo ali po njej, ki se braniti ne morejo in ne smejo, ker ostane samo en zakon, zakon oligarhije, ki je vedno med zmagujočimi, ki tudi vedno odloča in piše zakone; zakone džungle.

Tudi o „razcepu“ navaja seveda svoje „ugotovitve“. Kaj je bilo bistvo „razcepa“.

Njegova ugotovitev tega problema v politični emigraciji sloni na podlagi polresnice. Res je da smo se domobranci uprli diktatu politične stranke iz preprostega razloga, ker domobranci nismo bili partijska vojska kot partizanstvo. V partizanstvu so vse tiste, ki so nasprotovali diktatu komunistični partije, enostavno likvidirali. Ali pa so v najboljšem slučaju dezertirali, kot n. pr. poveljnik bataljona partizanskega Dolenjskega odreda (njegov politični komisar je bil Niko Šilih — Boris Nikič, poveljni Titov ambasador v Tunisu) Janez Marn — Črtomir Mrak, Drago Prijatelj itd., vsi zelo zavedni partizanski aktivisti, katere sedaj proglašajo za „VODITELJE ČRNE ROKE“, kateri pa niso bili domobranci, ampak ČETNIKI! (Marn in Prijatelj sta bila vrnjena iz Vetrinja in so ju — po trditvi poznavalcev — ZAKLALI V TEHARJIH.)

Takih zavednih partizanskih borcev iz začetka revolucije in poznejših

dezerterjev je bilo tudi pri domobrancih zelo veliko. Vsi pa so bili najbolj borbeni domobranci in četniki, ker so poznali komunizem in partizanstvo ne iz papirnate teorije, temveč iz partizanske prakse. Kot pošteni ljudje niso mogli prenašati terorja, ropanja, pobijanja itd. in so se uprli zločinu nad narodom in zato plačali grozno ceno, da zločinci še danes pljujejo na njihove grobove, da bi s tem oprali njihovo kri iz svojih rok.

De fizičnega obračunavanja v emigraciji ni moglo priti. Bilo pa je dosti političnega, ker se tisti, ki so izgubili „oblast“ na Vetrinjskem polju, niso mogli sprijazniti z dejstvom, da bi se kdo upal upreti „avtoriteti“; še toliko manj, da bi to storili „paglavci“, ki bi si morali šteti v čast, da lahko kimajo, ali v najboljšem slučaju nosijo zastavo v kaki povorki...

„Razcepa“ v pravem pomenu besede ni! Je samo čiščenje pojmov in postavljanje stvari na svoje mesto. V boju proti komunizmu smo vsi enako opredeljeni!

Vestnik ni bil „naslednik domobranske revije“, kakor pisec vse skupaj kombinira po svoji želji, ali po napačnih informacijah o delovanju politične emigracije. Prepričan sem, da bi mu lahko točno poročali o vsem pri politični policiji v Ljubljani, ki je gotovo o vsem na tekočem. Iluzija bi bilo podcenjevati obveščevalno službo Komunistične partije.

Vestnik je obstajal več let pred organizacijo, kateri pa je postal njeno glasilo v privatnem lastništvu. Ko pa so se v njem začeli čistiti pojmi o preteklosti, je naravno „oblast“ čutila potrebo po cenzuri in kontroli. S knjigo „Vetrinjska tragedija“ pa je „zavrel golaž“, katerega je popopralsko pekočo madžarsko papriko še g. dr. F. Bajlec...

Sledilo je, kar je moralo slediti. Na 7. rednem občnem zboru ZDSPB v Torontu je padla odločitev in beseda „fašisti“ je prišla na dan od gospoda (ki ni in nikoli ni bil član „Tabor-a ZDSPB“, kar trdijo v svojem pisanju „tovariši“ doma), ki je „tovarišem“ doma zelo, zelo „priljubljen“. Kot vodilni politik bi moral vedeti bolje: da nismo v Ljubljani; ne pred Dravskim mostom 13. maja 1945; in ne več pod poveljstvom gospoda na konju z jugoslovansko šajkačo (seveda v domobranski uniformi), kraljevo kolkardo in epoletami, ampak v — emigraciji! Toda zgodilo se je nekaj nezaslišnega: pri volitvah je z veliko večino zmagal — nebidigatreba — grešni kozel!

Kar se je dogajalo pozneje, je tipičen primer demokracije v praksi, katere v Sloveniji pred vojno — prav tako kot danes — nikoli ni bilo.

Ker domobranci nismo mogli dobiti lastništva svojega glasila (tedaj Vestnik), je začel izhajati Vestnik borcev. Ker pa sta oba lista nosila isto ime, se je Vestnik borcev preimenoval v „Tabor“. Tako je torej nastal „razcep“, kar ni res. Res je samo to, da je domobranska organizacija ustanovila svoje glasilo v njenem lastništvu.

To bi bilo po komunističnem izrazoslovju v domovini „samoupravljanje“, ker so vsi člani enakovredni lastniki revije. Če to reč prav razumemo, se temu pravi: „družbena (socialistična) lastnina“, medtem ko je Vestnik privatna (kapitalistična) lastnina. Razlika je v tem, da v „Taboru“ vsak

lahko napiše resnico, ki pri drugih listih in revijah mora biti prikrojena strankarsko — politični filozofiji in njenim interesom. To pa zelo diši po komunistični filozofiji in pisanju, ki ga tako profesionalno uporablja avtor članka v podnaslovu tega članka. Torej je sorodnost lahko najti, saj vse izhaja iz oligarhije. V Sev. Ameriki bi rekli po znanem televizijskem programu: „All in the Family!“...

Nato pisec pravi:

Tako sodi klerikalec Krek, ZDSPB — Tabor, pa trdi o bistvu domobranstva:

„Ako bi bilo samo ideološko, potem bi to lahko bilo samo delo Cerkve odnosno njenega predstavnika. V tem slučaju bi naravno iz domobranstva izpadli vsi liberalci, Sokoli in ateisti. Vsi vemo, da smo Slovenci pred revolucijo imeli množico katoličanov samo zaradi kariere. Slovensko domobranstvo je bila izrazita samoobramba v prvi vrsti slovenskega kmeta.“ (Tabor 1978)

Smisel teh različnosti je predvsem v tem, da drugi avtor odkriva vso jalovost slovenskih meščanskih strank, ko so postali pristopi klerikalne apologije nezadostni ter so se različni meščanski sloji sprva morali združiti v fašizem in nato v njegovi domobranski inačici pod parolami „zaščitite kmetov“, prvi pa poskuša brez argumentov to jalovost prikriti. Tako kot klerikalci na začetku vojne niso videli, da Slovenska ljudska stranka ni več hegemon naroda, kot je bila v letih 1917—1920, kako Koroščeva politika vodi neposredno v fašizacijo, tudi domobranci niso spoznali, da slovenski narod ne potrebuje njihove „zaščite“. Ukvarjali so se s posledicami in zato tudi sami postali samo posledica, samo nacistični hlapci. Njihova prisega ni bila začetek, ampak konec in logičen iztek fašizacije na slovenskem, kjer so se našle skupaj domala vse meščanske politične strukture. Teh dejstev ne more zasenčiti niti kopica knjig, kot so: Bela knjiga slovenskega protikomunističnega upora. Matica mrtvih, Odprti grobovi, v Rogu ležimo pobiti, Pravi obraz Osvobodilne fronte, Teharje so tlakovane s krvjo, Rdeča zver, pijana krvi in podobne, ki jih večinoma izdaja duhovnik Filip Žakelj v Argentini. Žakelj ne doumeva, da zgodovina ni z iluzijami popisan kos papirja.

NEIZBEŽEN RAZCEP

Direktor slovenskih dušebrižnikov v Argentini Anton Orehar jih je sicer skušal pomiriti, vendar brez večjega uspeha. Razcep je bil neizbežen. Klerikalci in nekateri bivši belogardisti so branili nekdanjega ministra Kreka, zločinsko jedro domobranstva pa je vodilo nadstrankarsko politiko. Še danes si tabo-

raši prizadevajo ustvariti enotno protikomunistično razpoloženje med emigracijo po svojih merilih, vendar je pogojev vedno manj.

Zgornji citat iz „Tabora“ sem napisal jaz (ne Tabor 1978, ampak Tabor štev. 9, 1976) pod naslovom: Ob spominu na generala Rupnika, in s podnaslovom: „Mrtvi imajo iste pravice kot živi. Delati krivico mrtvim, je najnižja oblika krivice“ (Mc Gee).

(Ta sodba človeka iz „reakcionarnega kapitalističnega zapada“ je vse preveč moralno neoporečna, da bi se avtor feljtona oziral na njo, ker bi s tem podrl ves svoj slonokoščeni stolp, v katerega se je zabubil...). Da pa „tovarišu“ in avtorju feljtona osvežim spomin, bom ponovno zapisal celoten del moje trditve, ki spada direktno k izbranim citiranim stavkom. Bralci naj pa sami presodijo, če je sploh kakšna razlika med trditvijo pok. dr. Kreka in mojo o bistvu „samoobrambe slovenskega kmeta“...

Seveda pri tem zopet nastane vprašanje: Kaj je bilo bistvo slovenskega domobranstva? Ideološko ali samoobrambno? Ako bi bilo samo „ideološko“ (v kar absolutno ne verjamem), potem bi to lahko bilo samo delo Cerkve, odnosno njenega predstavnika. V tem slučaju bi naravno iz domobranstva izpadli vsi liberalci, Sokoli, ateisti itd. Vsi vemo, da smo Slovenci pred revolucijo imeli množico „katoličanov“ zaradi kariere. To je prav isto, kot imajo danes doma cele kupe „komunistov“ zaradi kariere; med njimi je zelo veliko število nekoč fanatičnih „katoličanov“, ki s prav takim fanatizmom kot so prej gradili, sedaj podirajo in barvajo klerikalno strukturo.

Slovensko domobranstvo je bilo izrazita samoobramba v prvi vrsti slovenskega kmeta, ki ga je — upam se trditi — nad 90 odstotno sestavljal. Kmet pa je vedno bil najbolj zvest — ali kontroliran — član Cerkve. Tako postane povsem naravno, da je bil zvest njeni politiki in da je Cerkev nad njim in domobranstvom prevzela ideološko stran.

Vsaka vojska mora imeti neki ideal. (Za cesarja; za kralja; za domovino; za vero; za Stalina; za Tita itd.) Ako ga nima, postane samo oborožena banda, ki jo izkoriščajo posamezniki, brez cilja po kaki organizirani družbi na kaki ideološki podlagi.

Ako bi bilo slovensko domobranstvo samo „ideološko“ v opisanem pomenu besede, ne bi moglo obstajati, ker „ideologi“ (t. j. politikanti) niso nosili puške...

Slovensko domobranstvo je bilo v bistvu samoobramba slovenskega kmeta, katerega je vedno tlačila buržoazija, ki se je zbrala v komunističnem partizanstvu in v nevtralni OR. Zato je edino resnično revolucijo med vojno izvojevalo slovensko domobranstvo. Vsako drugačno tolmačenje se odmika neizpodbitni resnici.

Slovenski protikomunizem je bil ideološki produkt zve-

stobe vaticanski politiki. Škof Rožman pa je bil njena žrtev — z mnogimi drugimi škofi in kardinali na „barbarskem“ vzhodu.

V slovenski politični stvarnosti ločiti Cerkev od politike, ali bolje rečeno, strankarstva, je isto, kot ločiti kri od telesa in pri tem biti še toliko naiven, da bo telo brez krvi funkcioniralo.

Prizadevajo si za „registracijo vseh žrtev komunistične revolucije“, kajti Bela knjiga slovenskega protikomunističnega upora „je zelo površno delo. Ni statistično obdelana“... (Pisec je pozabil na dopolnilo iste.)

Čemu se komunistični trubadurji v domovini sklicujejo na „diskreditirano“ politično emigracijo, češ da bi jim ona morala posredovati točno statistiko in imena po komunistih pobitih tisočev v domovini med revolucijo in po njej? Zločinci torej hočejo, da jim njihove žrtve zbirajo imena in dokaze velezločinov, ko pa je vendar tako preprosto ugotoviti vso resnico, kot sem zapisal v „Tabor-u“ gospodu „tovarišu“ šetincu (Tabor, štev. 7, 1974, stran 174):

Gospod „tovariš“ šetinc! Vi, ki nimate krvavih rok, dokažite temu suhokranjskemu ljudstvu, da se ne bodo vrnili naši! **ODPRITE ARHIVE KOMUNISTIČNE PARTIJE SLOVENIJE IZ LETA 1945 IN NJENEGA VOS-A, VDV, OZNA-e, KOT IMENUJETE VEJE TEDANJE SLOVENSKE IN JUGOSLOVANSKE STALINOVE NKVD, IZDAJTE MRTVAŠKE LISTE SVOJCEM POBITIH!**

VSI CIVILIZIRANI LJUDJE IN NARODI TO DELAJO...

Kje je vsaj vaša civilizacija po skoraj 40 letih? Ste tudi to zasuli v masovne grobove po slovenskih gozdovih, ko ste z zločini prekosili celo Stalina.

„Od 5,5 milijona ljudi, vrnjenih po Angležih, Amerikancih in nevtralcih (Švedih, itd.) iz po Sovjetih okupiranega ozemlja od l. 1943—47, je bilo: 20% obsojenih na smrt ali 25 let v taborišče, kar je pomenilo isto, samo da je podaljšalo smrtno obsodbo, 15—20% obsojenih od 5—10 let, 10% izgnanih v Sibirijo, ne manj kot 6 let, 15% poslanih na delo v Donbas, Kuzbas in druge nedosegljive kraje, ki pa jih po prestani kazni niso smeli zapustiti, 15—20% je bilo dovoljeno iti domov, pa so težko dobili zaposlitev kot „neregistrirani delavci“. Ta ocena je zelo površna. Za 15—20% se računa, da so „pogrešani“. (Gl. VICTIMS OF YALTA, Nikolai Tolstoy, London.)

Tito in njegovi zločinci pa so v primeri z zgornjimi podatki takoj pobili nad 95 odstotkov vrnjenih domobrancev in civilistov. Ostali so samo posamezniki, ki so imeli sorodnike pri partizanih ali v drugi rdeči oligarhiji.

Komunistična partija in njena MILICA niso bili amaterji, katere bi vodili „vaški kaplani“, ampak izbrana elita slovenske kapitalistične buržuazije, ki se je izšolala ne samo na ljubljanski, temveč tudi na tujih uni-

verzah, kjer pa ni bilo možnosti za proletarce, kmete in njih otroke. Dejstvo je, da je bila večina slovenske buržuazije in izobraženstva v partizanih ali v nevtralni OR (oprezne r...) in le malo pri domobrancih; in še tisti so v večini izhajali iz kmečkih domov.

Komunistična buržuazija, ki se je našemila s pavovim perjem „Osvobodilne fronte“ in partizanstva, je imela briljantno organizacijo in ni bila — kot so trdili v preteklosti voditelji politične emigracije — „samo skupina pokvarjenega proletarijata ali kakega izprijenega študenta...“ Taki elementi med njimi so samo opravljali umazan posel za svoje gospodarje.

Čemu polivati z gnojnico živo ali mrtvo rano? Riba smrdi pri glavi; in kar priznajmo si — radi ali ne — „možgani“ slovenskega naroda so bili in so še vedno gnili; opravljati „operacijo“ na narodnem telesu, ki je bilo zdravo, ne bo rešilo problema; samo ubilo bo narod in s tem slovenstvo — za bolne ambicije ljudi z okuženimi možgani.

To so grobokopi slovenskega naroda!

MLADINE PA OD NIKODER NI

Izjavo je podpisalo združenje, v katerem deluje 32 vojnih zločincev in nekaj nad sto društvenih aktivistov, ki so bili med narodnoosvobodilno vojno člani „narodne vlade“, kapetani „Slovenske legije“, poveljniki vaških straž, četni komandirji „Legije smrti“, raztrganci in sodelavci Gestapa, policijski ovaduhi, člani zloglasne Glavačeve skupine, na vetrinjskem polju imenovani stotniki domobrancev, komandanti posadke na Urhu, načelniki protikomunističnih akcijskih odcroov, dezertjerji iz partizanskih odredov in povojni „Križarji“. Svet obveščajo z izjavami, ki jih objavljajo v nekaj sto izvodih drobne revije v slovenščini.

Obe bojevniški organizaciji imata podobno organizacijsko strukturo, če sploh lahko govorimo o strukturi. Članstvo je večinoma naseljeno v Argentini, ZDA, Kanadi in v Avstraliji. Krajevna društva so razmeroma maloštevilne, vendar samostojne skupine v svojem parlamentarističnem odnosu do tako imenovanih Glavnih odborov. Člani lahko postanejo Slovenci, če soglašajo in delujejo skladno z „usmeritvijo“ ene ali druge zveze, ko so „doplonili 18 let“, če niso člani „prevratniških združenj“. Na 12. občnem zboru Tabora so ugotovili, „da je večina članov organizacije iz vrst slovenskega domobranstva ker je v skladu z zgodovinskim dejstvom, da je večina teže boja proti komunizmu v Sloveniji bila na ramah slovenskega domobranstva.“ (Tabor, štev. 12/1968). V zadnjem času taboraši v Kanadi ugotavljajo, da v svojih vrstah nimajo niti enega člana, ki bi bil mlajši od 45 let. Po drugih društvih starostne razmere niso ugodnejše. Čeprav trdijo, da se druga generacija emigrantov deloma vključuje v kulturno in zabavno življenje emigrantov, pa ostaja hkrati

politično pasivna in je „po svojih nazorih sodobnejša, objektivnejša ter kaže interes za SFRJ“ (Slovenska emigracija in njeni problemi, Tabor št. 12/1974). Sinovi emigrantov se očitno malo menijo za testenine svojih očetov, očetje pa polagoma spoznavajo, kaj je „sodobnejše in objektivnejše,“ samo priznati si nočejo.

V Glavnem odboru ZDSPB-Tabor sta se izoblikovali dve skupini, ki se med seboj prerivata za prva mesta v vodstvu. Znotraj organizacije se pogosto pojavljajo nasprotja med Gorenjci in Primorci, bivšim poveljniškim kadrom, ki se je na Koroško pripeljal, in „navadnimi“ domobranci, ki so za njimi pešačili, med pripadniki zgornjih srednjih slojev in deklasiranega delavstva. Na odnose vpliva tudi razplet okrog Slovenske hranilnice in posojilnice v Kanadi, ki jo je pred več leti tedanji župnik Jakob Kolarič, avtor apologetske biografije o Rožmanu in klerikalcev v celoti, skušal spraviti pod vpliv katoliške cerkve oziroma posredno pod narodni odbor. Odborniki so se tedaj uprli in ustanovili svojo hranilnico pod današnjim imenom Slovenja Credit Union LTD s sedežem v Ontariu. Vodi jo vojni zločinec Franc Frakelj. Zdrahe se nadaljujejo.

Najbolj bujna fantazija je zgoščena v zadnjem odstavku citata. Pisec feljtona navaja imena kar iz njegovih sanj in iz namišljenih dveh skupin, ki „se v Tabor-u ZDSPB prerivata za prva mesta“...

To je zelo zanimiva ugotovitev, ko vsi vemo, da ljudje tako radi bežijo od dolžnosti brez pravic in seveda brez kakršnih koli položajev, ki ne prinašajo nobenega dobička, ne časti; ravno nasprotno: izgubo v času, brezplačnem delu, osebnih izdatkih itd. in kot edino „priznanje“ lahko pričakujejo, da jih bo kdo javno ali privatno „česnil po glavi“, „vrgel polena pod noge“ ali ga celo telefonično ali drugače ožigosal s „komunistom“ v emigraciji in s „fašistom“ v domovini, ne glede na to, da ne z enim, ne z drugim ni nikdar imel nikakršne zveze, in da je nasprotnik obeh. Če bi res take skupine pri „Taboru“ obstajale, potem bi bilo nekaj nezaslišanega, da ima emigracija še take idealiste, ki se žrtvujejo za že pred skoraj 40 leti izgubljeno stvar. In pred takim idealizmom imajo „tovariši“ doma še po 37 letih — strah. Domobranstvo torej ni mrtvo, ker telo je lahko ubiti, duha nikoli!

Kaj je torej vzrok napada na domobransko organizacijo Tabor ZDSPB?

Dejstvo je, da brez nje že davno ne bi bilo slovenske politične emigracije, saj so njeni „vodite'ji“ še v begunstvu v Italiji bili pripravljani na kompromis s komunisti; se pravi, še tedaj, ko se pobiti domobranci, četniki in civilisti še niti niso ohladili v množičnih grobovih. Če je to „politika“, potem so naše roke zares daleč proč od nje! Kajti, če bi se domobranci drznili kaj takega storiti, če bi bil položaj obraten, sem trdno prepričan, da bi bila Sremska Mitrovica premajhna. Za kar tukaj gre, je dejstvo, „DA ZGODOVINA NI Z ILUZIJAMI NAPISAN KOS PAPIRJA!“

Knjige, ki jih navaja in avtorstvo istih načrtno potvarja: Matica

mrtvih, Bela knjiga ter Dopolnilo iste in druge je izdala organizacija Tabor, ni produkt emigrantskih politikov, kulturnikov, zgodovinarjev itd., ampak je delo domobrancev, ki niso dobili ne podpore, ne pomoči od tam, od koder bi morala priti, ako ne bi bilo „strankarske discipline“... Še več; že davno je slišano govorjenje, da imajo gotovi politični ljudje v emigraciji celoten seznam vrnjenih domobrancev in civilistov iz Vetrinja, katere so pripravljene dati pod pogojem, da domobranci v Taboru ZDSPB dvignemo „roke u vis“... Tega pa nismo nikoli storili pred oboroženimi partizani, še manj pred OR-ovci. Naše stališče je nespremenjeno: Kdor ima seznam vrnjenih iz Vetrinja, naj ga objavi sam ali njegovi! Če ga ima in ga ne objavi, je to za nas izdajstvo v pravem pomenu besede. Gre za tisoče mrtvih, ki nimajo niti poštenega groba. Preprečiti objavo takega seznama „je najnižja oblika krivice“ in najnižji moralni padec prizadetega ali prizadetih, katere bi lahko uvrstili samo še med „zgodovinarje“ v domovini, ki zamolčujejo pokol 20.000 Slovencev — po revoluciji.

Nastane vprašanje: V čem je smisel in kje vzrok, da komunisti v domovini posvečajo toliko pozornosti politični emigraciji? Če je ta emigracija res tako gnilo jabolko, kakšen smisel še ima, grizti vanjo z razkrajajočimi bakterijami? Ali imajo stari „rdeči“ borci še vedno strah pred domobranskimi bataljoni, ki naj bi jih dan za dnem, noč za nočjo podili — seveda za seboj! Še po 37 letih, ko so jih prodane po kapitalistih poklali kot jagnjeta in zasuli v množične grobove slovenskih gozdov? Imajo še vedno iluzije? Ali pa je strah iz preteklosti učinek prevelike količine zaužitega alkohola, v katerem iščejo tolažbo in izhod iz iluzije v realnost; ali obratno? Ali pa je v tem še kaj več, mnogo več, ki pa nima nič skupnega s preteklostjo in iluzijo in postaja dan za dnem bolj neizbežna realnost? Ta realnost pa ni ideološka ali politična iluzija, ampak trpka ekonomija, na katere razpadajočem telesu se redijo nove razkrojevalne bakterije, katerih uničevalno moč poznajo prav dobro, saj so jih sami gojili po „laboratorijih“ ljubljanske in tujih univerz in jih pravilno in pravočasno uporabili za dosego svojega cilja. Kar so znali očetje, zakaj tega ne bi znali otroci? V tem je ironija usode, da se preteklost v njih otrocih vrača v sedanost!

In kaj naj bi imela politična emigracija s tem v zvezi? Lahko dosti in nič. Vprašanje je samo, s kakšnimi očmi kdo gleda; ali skozi očala iluzije, ali z očmi stvarnosti...—

Svetovna ekonomija je v precepu. In jugoslovanska ni izjema. Komunistične države z Jugoslavijo vred so zadolžene do vratu. Treba je začeti odplačevati dolgove in povrh kapitalisti na zahodu ne potrebujejo več poceni delovne sile iz komunističnega paradiža in pošiljajo ljudi domov. Ti ljudje so v kapitalističnem hlapčevstvu, zlasti Nemcem in Avstrijcem, proti katerim so se baje njihovi starši tako „junaško“ borili, morali prosjati za košček kruha, katerega jim svobodna in komunistična Jugoslavija ni mogla dati. Ti ljudje čisto naravno čutijo odpor do sistema in do novega vladajočega razreda, kot ga imenuje Djilas. Pomešati še to z nacionalizmom, zlasti na Hrvaškem in Kosovem (in če bodo svetovni politični kemiki imeli

kaj interesa v tem balkanskem laboratoriju), potem lahko pride do nevarne eksplozije... Eden iz te generacije, ki je kot otrok pri Celju gledal vračane Hrvate, domobrance itd. in dobil brce in udarce partizanskih stražarjev, ko jim je nesel vode, mi je dejal: „Če bi prišlo doma do revolucije, potem je bila zadnja revolucija pravi piknik“ (veselica)...

Kaj in koliko pri tem stori politična emigracija? To je vprašanje, na katerega je vsaj za Slovence zelo lahko odgovoriti: nič! Za druge jugoslovanske narode je težko predvidevati.

Če namreč stvarno pogledamo v slovensko politično emigracijo, bi oblastniki doma že davno lahko dosegli svoj cilj na zelo preprost način: Starim politikom naj bi dali položaje na slovenskem Olimpu in z naslednjim letalom bi jih imeli doma. Ne bi jim bilo treba — kot nekaterim — pošiljati limuzine z republiškim tajnikom, da bi jih vozili v Ljubljano na „akademske“ debate... Niti jim ne bi bilo treba pošiljati svojih „misionarjev“ (četudi „rdeče sluge v črnih talarjih“) po svetu k svojim sošolcem in prijateljem z univerze, da potem lahko „obračunavajo“ za kulisami s tistim, ki se je drznil celo samo v privatnem pismu spotakniti ob tak idealizem firerjev iz preteklosti... To in še mnogo več niso iluzije, temveč le „proletarsko“ gledanje na realnost.

Z drugo besedo; komunisti nimajo strahu pred slovensko politično emigracijo, ki se vozi na obiske v Slovenijo. Strah imajo pred svojimi lastnimi otroki, ki niso ali nočejo biti ne komunisti, ne katoličani; ki jim je ideologija „španska vas“. Ni pa s tem rečeno, da ne bodo nikoli dostopni za njo! Zlasti tedaj, ko bodo želodec prazni in jim bodo iz tujine (ne iz politične emigracije) ponudili alternativo; ne za njih dobrobit, ampak za tuje interese. In tedaj bodo kalini zopet nasedli na limanice.

V čem je torej glavni problem vseh teh „napokanih iluzij“ Stalinovih hlapcev v domovini? Odgovor je preprost. Ni samo revolucija, ki je pustila svoje posledice. Mnogo več kot to, je dejstvo, da do danes še nihče ni javno razčistil povojnega klanja Slovenskih domobrancev, četnikov in civilistov, to je nad 20.000 ljudi (od tega 12.000 vrnjenih iz Vetrinja ter 3.000 Srbskih dobrovoljcev). Za pokol so soodgovorni Angleži. Poleg tega je bilo v veliki večini pobitih 2500 domobrancev iz Novomeške skupine, ki niso prišli na Koroško. Da o drugih jugoslovanskih narodih niti ne govorimo.

Kdo je dal za to povelje? Kdo so tisti, ki so za to odgovorni? Pišejo gorostasne laži in fantazije o zločinih pomorjenih, ne da bi objavili dokaze. Med nami v emigraciji in preživelimi sorodniki pobitih domobrancev in drugih v domovini, katerim so s pokolom UBILI SLEHERNI ČUT ZA SAMOBRAMBO, in med masovnimi velemorilci in ultra Stalinovimi hlapci leži deroča reka slovenske krvi in stoji orjaška slovenska ČELEKULA.

Kako torej narediti konec tem „iluzijam“? Za tiste, ki blodijo v fantazijah v domovini, ki so odgovorni ali pa so pobijali, ni drugega izhoda, kot da se sami tolažijo s fantazijo in resnice ne bodo nikoli priznali, ker bi se z njo obsodili sami. Ostane samo eno: to so njihovi otroci; če seveda imajo toliko poguma ali morda poštenosti. Njihovi očetje so zavrnilo mit klerika-

lizma, liberalizma, fašizma, nacizma itd., in ustvarili komunizem. Bodo njihovi otroci manj radikalni? Zelo je dvomljivo, saj stari pregovor pravi: „Jabolko ne pade daleč od drevesa“!

Ta možnost za mlajši rod obstaja. Če bi se mu ponudila realna prilika (od zgoraj?), da bi prišel do oblasti, se lahko zgodi, da bo svoje stare postavil pred sodišče za zločine iz leta 1945. In tedaj bo prišlo na dan vse, da bo strmel narod doma in v emigraciji. In tedaj bi še živeči „heroji“ želeli, da ne bi bili več med živimi...

Zato moramo pomagati mlajšemu rodu v domovini, ki ni imel nič skupnega s povojnim klanjem, da bi sam spoznal vso resnico o preteklosti in si sam ustvaril pošteno sodbo rodu, ki je zrastel iz razvalin groze in zločina. Zato mu moramo predvsem povedati VSO našo resnico, četudi nekatere med nami boli! Tega se režim najbolj boji. Zato smo mu trn v peti.

S fantazijo in iluzijo se je namreč lahko otepati samo v domovini, kjer ni nikogar, ki bi si upal odpreti usta.

V TEMPLJIH KOMUNISTIČNE VERE NI UGOVORA; TAM SO VSI POD STROGO KONTROLO FARIZEJEV IN PISMOUKOV, ki iz svojih vrst vedno izberejo dovolj „grešnih koz'ov“ (kakor nekoč Izraelci), nanje naložijo svoje grehe in zločine in jih pošiljajo poginiti v puščavo, da bi sami ostali „čisti“ in „nedolžni“.

Mi pa ne mislimo, da je življenje tempelj, ampak javna spovednica, v kateri morajo grešniki dobiti svojo pokoro. Mir med nami je možen samo pod pogojem popolnega razčiščenja preteklosti in obsodbe vlezločina nad narodom. Če tega ne bomo dočakali, potem ostanejo dejstvo samo še besede pokojnega slovenskega politika dr. M. Kreka, ki jih je izrekel v svoji družbi v Clevelandu: „Ko bodo vsi mrtvi na obeh straneh, bo vse poravnano!“...

Za zaključno poanto k temu feljtonu — faliranemu tonu samo še tale „vic“, ki je sicer že star, pa velja tudi in predvsem za Jugoslavijo.

Zbrali so se znanstveniki iz Britanije, Amerike in Sovjetske zveze. Ugotoviti so hoteli, kaj je kdo iznašel dobrega za človeštvo. Amerikanec je rekel, da so naredili operacijo — presaditev srca; nekaj izrednega. Anglež je povedal drugo važno operacijo. In končno se je oglašil sovjetski kirurg: „Mi smo rešili najbolj težko in kočljivo operacijo — mandeljne!“ Oba navzoča sta se oglasila: „To je v kapitalističnem sistemu najbolj preprosta operacija. — „Njet“, se je oglašil Sovjetski kirurg. „Pri nas naredimo operacijo mandeljnov skozi rectum... V Sovjetski zvezi nihče ne odpre ust“!

NAŠI MOŽJE

Jože Smolič – 60-letnik

Naš jubilant se je rodil 10. oktobra 1923 na Dobravi pri Dobrniču. Ko je bilo ustanovljeno Slovensko domobranstvo, Jožeta vidimo v no-

vembrskih dneh v Novem mestu, ko se je s tisoči drugih umaknil tja, kjer je pokojni Vule Rupnik poveljeval domobrancem, katerim se je pridružil.

Večina domobranske dobe je preživel v slavnem Meničaninovem udarnem bataljonu kot strojničar, kjer se je s svojim pogumom zelo odlikoval.

V Vetrinju je imel srečo, da je bil v 1. polku in tako se je umaknil pred zadnjim transportom. Zelo veliko njegovih soborcev je odšlo s transportom 30. maja dopoldan, za vse pa ni bilo prostora. Popoldanski transport ni več šel; potem se je izvedelo o vračanju domobrancev v Titovino.

Kakor toliko drugih, je tudi Jože našel svojo življenjsko družico kot domobranec. Po letih begunstva v taborišču Spittal ob Dravi, sta se naselila v Clevelandu, kjer sta si s prihodnostjo in sposobnostjo ustanovila svoje podjetje in sinova sta v veliko veselje in pomoč.

Jože je ponosen domobranec in zato član naše organizacije; njegova žena pa ob naših prireditvah, če ji le čas dopušča, rada — kot odlična kuharica — uporabi svojo sposobnost v korist naše prireditve.

Ob 60-letnici rojstva in 40-letnici, ko je postal domobranec, mu soborci iskreno čestitamo in kličemo še na mnoga leta.

Bog Te živi!

Soborci

IZ DRUŠTEV

Osma obletnica Zavetišča Dr. Gr. Rožmana

(Govor predsednika Petra čarmana, 28. 8. 1983.)

V kratkih obrisih bi vam rad podal zgodovino tega doma, ker je gotovo število prijateljev, ki tega ne pozna.

Leta 1965 se je rodila ideja za ustanovitev prvega slovenskega zavetišča v Argentini. Začelo se je takoj zbirati prispevke, ki pa so do 1967 znašali okrog \$ 40.000.—. Januarja 1968 se je ustanovil pripravljalni odbor in že meseca junija se je ponudila priložnost za nakup tega zemljišča. Ker je bil rok za nakup prav kratek, lenarnih sredstev pa še zelo malo, so priskočili na pomoč nekateri redni člani in prijatelji zavetišča, da se je lahko dne 3. avgusta 1968 prevzelo v posest to zemljišče, ki je stalo takratnih 4.500.000.— pesov.

Dne 2. novembra leta 1969 je bila prva velika slovesnost na tem kraju, kjer se je podpisala spomenica vseh odbornikov in pergament za vogelni kamen bodoče stavbe zavetišča.

Blagoslovil se je križ, ki še danes stoji na zemljišču.

Leta 1970, maja meseca, je bil prvi občni zbor, kjer je bil izvoljen prvi uradni odbor za zavetišče s predsednikom Jožetom Musarjem.: Napro-

sil je arh. Eiletza, naj naredi načrt za to stavbo. Načrt je bil izdelan, predsednik Jože Musar pa je po težki nesreči požara podlegel opeklinam ter nas za večno zapustil.

Vse breme začetka te zidave je potem padlo na novega predsednika Matevža Potočnika, kateri je skupno z odborom, članstvom in dobrotniki prijel za delo.

Leta 1977 je bilo izdelano pritličje, katerega je zadnjo nedeljo v avgustu istega leta blagoslovil msgr. Anton Orehar.

V tem času je zavetišče že imelo štiri stanovalce.

Takoj po tej blagoslovitvi se je začelo delo prvega nadstropja, ki je danes že dograjeno z nekaterimi deli, ki pa tudi že gredo h koncu. Vso to dobo so odbori polagali pozornost na izdelavo stavbe in se notranja oskrba stanujočih ni razvila v polni meri; zato je novi odbor sedaj prevzel nalogo, v prvi vrsti urediti vse, kar spada za vodstvo in oskrbo stanujočih, za popolno njihovo preskrbo, tako telesno, zdravniško in dušno ter tudi v slučaju bolezni. Naredilo se je stik s PAMI ter ostalimi tukajšnjimi uradi za vsestransko zboljšanje te ustanove.

Dom je sedaj z izdelavo prvega nastropja v možnosti sprejeti nove stanovalce.

Trenutno imamo tu živčih 10 naših ljudi. Več kot desetim smo nudili krščanski pokop.

S tem zaključim in pozivam vse navzoče priskočiti na pomoč tej naši dobrodelni ustanovi. — HVALA VSEM.

Soborci!

Iz razlogov, ki jih je najbrž treba iskati v katastrofalnem gospodarskem položaju po-Titove Jugoslavije, so se komunistični oblastniki naše domovine poslužili tradicionalne taktike vseh diktatorskih režimov: da bi odvrnili pozornost ljudi od notranjih težav, so se pričeli ozirati po zunanjih sovražnikih in starih nasprotnikih svojega režima.

Tako so se že pred meseci lotili soborca Ljenka Urbančiča v Avstraliji in mu skušali naprtiti razne grehe, ki naj bi ga diskvalificirali za politično delo v avstralski liberalni stranki. Njihova prizadevanja so ostala brezuspešna; v neki meri najbrž tudi zaradi dokumentirane intervencije naše organizacije.

Potem so priredili proces proti nekdanjemu domobrancu Teliču iz Notranjske, ki je imel to smolo, da jim je padel v roke. Zdaj pa pripravljajo še dva procesa proti našima nekdanjima soborcema.

Mi pozdravljamo ta razvoj: pokazal bo namreč vso podlost slovenskih komunistov, ki se ob — za vojne in revolucionarne čase — neznatnih incidentih hinavsko sklicujejo na mednarodne zakone in si pri tem domišljajo,

da bo svet spregledal njihove lastne zločine, ob katerih zbledi celo strahovlada Jožefa Stalina.

Resnica je namreč na pohodu: britanska revija „ENCOUNTER“ je že prinesla uvod v končno odkrivanje strahot Titovega zločina nad slovenskim, srbskim in hrvaškim narodom. Prepričani smo, da je to res samo uvod, ker se bo zdaj brez dvoma razgrnil tisti zastor, ki je zakrival te zločine in resnični značaj komunističnega režima v Jugoslaviji.

Naša dolžnost je, da v ta dogajanja posežemo. To pa lahko storimo na dva načina: poskrbimo, da bo članek, ki ga je objavila revija ENCOUNTER, čim bolj razširjen. Glavni odbor vam lahko dostavi angleško kopijo, slovenski prevod pa je bil objavljen v našem glasilu. In drugič, kar je prav tako važno: poskrbimo, da bo dopolnjena Matica mrtvih. Zgodovinski odsek je na osnovi zdaj dosegljivih dokumentov prišel do načelnega zaključka, da je seznam vrnjenih Slovenskih domobrancev sestavljen do tiste stopnje, ki je v resnici sploh še uresničljiva po tolikih letih. To pomeni, da je večina teh imen že zbranih in da seznama ni več mogoče razširiti, razen, če bi se od nekje le pojavil tisti prvi, v taboriščih leta 1945 izdelani seznam.

Še vedno zelo pomanjkljiv pa je seznam vrnjenih gorenjskih domobrancev. Tega je treba na vsak način izpolniti, ker predstavlja edino področje, kjer je še mogoče računati na neko občutno dodatno število imen. Prosimo torej vse, zlasti gorenjske soborce, da še enkrat pobrskaajo po svojih spominih in zapiskih in nam sporoče imena vrnjenecv. Glavni odbor se bo potem po odzivu na to akcijo odločil, ali naj izda novo, popravljeno in razširjeno izdajo Bele knjige.

In slednjič: akcije komunističnih oblastnikov v domovini naj nam bodo v opomin, da naša borba v resnici še ni končana, obenem pa v vzpodbudo, ki je še toliko bolj dobrodošla, ker vsi prihajamo v leta, ko si človek zaželi počitka in miru in ne le dela ene ali druge vrste.

V novi poslovni dobi nas čakajo torej tudi nove naloge. Ko bomo z upravičenim zadoščenjem pregledovali v preteklosti opravljeno delo, obljubimo tudi, da bomo do kraja izpolnili dolžnost, ki nam jo prinašata sedanjost in bodočnost, in s tem do kraja izvršili poslanstvo, ki nam je bilo naloženo.

Bratje soborci: naš letošnji občni zbor naj bo naša javna manifestacija, dokaz trdnosti in naše vdanosti padlim in pomorjenim bratom. Udeležimo se občnega zbora v čim večjem številu in prinesimo s seboj ideje, kako razkrivati zločine komunističnih morilcev. NA SVIDENJE V HAMILTONU.

17. septembra 1983.

Z bratskim pozdravom

za glavni odbor
France Grum
predsednik

14. 6. 1983.

Spoštovani gospod Matičič!

Avstrijska televizija oddaja že dalj časa dokumentarno filmsko serijo „Österreich II.“ (Dr. Hugo Portisch in Dr. Sepp Riff). Serija je tukaj priljubljena kot objektivno prikazovanje avstrijske novejšje zgodovine na podlagi pisanih dokumentov in osebnih doživetij intervjuvanih oseb.

Enkrat na mesec je ta oddaja na koncu prvega tedna v večernem in potem še v popoldanskem programu, tako da jo gleda sorazmerno zelo mnogo ljudi.

V zadnji oddaji je bil prikazan konec vojne, zasedba Avstrije po zaveznikih in partizanih, odhod partizanov po ukazu AA in sovjetske komande, pa tudi zločinska vrnitev Kozakov in Paveličeve vojske. Omenjeno je bilo tudi, da so srbski četniki lahko ostali na zapadu. Pri Kozakih je bila številka 40.000, Hrvatih 20.000, a o vrnjenih domobrancih ni bilo niti besedice.

Jaz bi sam proti temu protestiral, a brezuspešno, ker nimam nobenih dokumentov in nisem bil očevidec — samo to se upošteva.

Pri Vas je gotovo mnogo očevidcev in morda tudi kaj dokumentov; prepričan sem, da smo vsi dolžni doprinesiti svoje, da svet zve tudi resnico o pomorjenih omobrancih. Čimveč očevidcev naj piše v tem smislu na: O R F, Oesterreich II (Dr. Hugo Portisch), Argentinierstrasse, 1136 Wien — Austria.

V upanju na uspeh Vas iskreno pozdravljam

J. S.

PREJELI SMO:

THE SOUTH SLAV JOURNAL, Winter 1982/83, Vol. 5 No. 4 (18): — Editorial Board: N. Marčetić MA, U. Loring MA, Dr. L. Sirc, M. Davis ALA, Z. Antić. Circulation Manager: M. Ross-Langley. — 7 Chesterford Gardens, London NW3 7DD. Subscription 1983 \$ 23.— — CONTENTS: — News. — Interview: Professors Margaret and Ivo Omrčanin talk to General L. L. Lemnitzer. (Novi doprinos k gradivu za razčiščenje tudi naše Vetrinjske tragedije.) — Viewpoints: Djoko Slijepčević, Albanisation of the Serbs (I). — Features: — Bogdan Raditsa, Louis Adamič, an Unmeltable American. Milan Deroc, Sources for Draža Mihailović's Biography. Ljubo Sirc, Among the Liberators (III). Lev Detela, The Novelty of Nova Revija (Concluded). — Documents: Karl Novak, Resistance Movement in Slovenia 1941—1943. — Tito's Sojourn in Spain. — Balkans Report: Patrick Moore, The Balkan Political Scene,

December 1982—February 1983. — Letters to the Editor. — Book Reviews: John Loulis, *The Greek Communist Party 1940—1944*, by Heinz Richter. — Edited by H. H. Goepfert, G. Kozelek and R. Wittman, *Buch und Verlagswesen im 18 und 19 Jahrhundert: Bei tragee zur Geschichte der Kommunikation in Mittel—un Osteuropa*, by Sir Duncan Wilson. — D. Bogdanović, V. Djurić and D. Medaković, *Chilandar*, by David Winfield. — Jens Reuter, *Die Albaner in Jugoslawien*, by Pedro Ramet. — V. Predavec, *Die Narrenschaukel*, by D. J. Finth. — Emile Guikovsky, *Tito*, by Sava Bosnitch — Claire Sterling, *The Terror Network — The Secret War of International Terrorism*, by George Prpić. — Stefan Troyanski, *The Strongest Ally*, by Evelyn Le Chene. — Edited by Geoffrey Stewart-Smith, *Towards a Grand Strategy for global Freedom*, by John Hadley. — D. M. Nicol, *The End of the Byzantine Empire and Church and Society in the last Centuries of Byzantium*, by Alexander Kazhdan. — Periodical Reviews: Med 65 zabeleženimi in komentiranimi publikacijami je tudi naš Tabor. Že samo ta pregled publikacij zadosti pove, kakšen doprinos pomeni *The South Slav Journal* za raziskovanje naše polpreteklosti in za polaganje temeljev naše bodočnosti. — Notes on Contributors: Predstavljenih je zopet 18 sodelavcev časopisa, kar nam pomaga razumeti izredno kakovostno višino časopisa. — Books and Periodicals received. — Žal nam ne dopušča prostor, da bi se vsaj pri nekaterih prispevkih pomudili nekoliko obširneje. Zato časopis ponovno iskreno priporočamo vsakomur, ki se zanima za vprašanja, kakršna odkriva že samo naša navedba vsebine.

DEMOKRATSKA SREČANJA, London, Julij 1983, št. 1. — O demokratskih srečanjih smo na naših straneh že ponovno poročali. Sedaj so podpisniki resolucij in sodelavci srečanj izdali prvo številko biltena, v katerem najdemo niz izredno pomembnih prispevkov, ki so v nekaterih pogledih naravnost presenetljivi. Bilten nujno priporočamo. S primernim prispevkom ga je mogoče naročiti pri Delovnem odboru, 66 Dennington Park Road, London NW6, England.

DAROVALI SO (od 1. 8. 1983 do 30. 9. 1983):

Za zavetišče:			
		Bečaj Vili	15.—
		Košir Ida de E.	8.—
	§a	šuc Silverij	103.—
Zupane Mira	5.—	Oblak Hnos.	500.—
Odborniki Zavet. (14.8.83)	18.—	Fink Nace	200.—
Drnovšek Rudi	100.—	Selan Andrej	50.—
Lesar Janko	300.—	Kred. Zadruga „Sloga“	1.000.—
Trpin Anton	200.—	Benedičič Miha	300.—
Tomažević Lovro	120.—	Dr. Kobi Mario	200.—
N. N., Hurlingham	20.—	Rev. Avguštin Albin	100.—

N. N., Capital	500.—
Tičar Beno	50.—
Marolt Tone	100.—
N. N., Capital	1.000.—
Janežič Janez	50.—
Kržišnik Jože	500.—
Piegari Dora de Musar	1.000.—
N. N., Ramos Mejía	200.—
Kržišnik Jože	8.—
Kožar Lojze	38.—
Tomaževič Tončka	50.—
Dr. Francisco S. Žgajnar	100.—
Oblak Hnos.	64.—
Skarlovnik Anica	20.—
Markež Jože	100.—
Dolinar-Jeločnik	100.—
Urbančič Valentin	100.—
Tomaževič Lovro-France	100.—
Durič Franc	100.—
Kastelic Anton	3.—
Skubic Anton	100.—
Capuro Horacio	50.—
Zakrajšek Jože	100.—
Zakrajšek Alojz	200.—
Teraš Ivan	100.—
Jančič Anton	100.—
Ferjančič Vencelj	200.—
Bučar Ciril	100.—
Bovetti Alberto	55.—
Mustar Stane	100.—
Juvančič Milan	100.—
Levstik Jože	10.—
Grubišič Olga	4.603.—
Dimnik Dušan	500.—
Kremžar Marko	500.—
Šušteršič Bogo	8.—
Filipič Bogo	20.—
Rupnik Slavko	8.—
Msgr. Orehar Anton, cerkvena nabirka pri sv. maši 28.8.1983	125.60
Dobiček ob obletnici, blag. Zavetišča 18.8.1983	4.993.40
V spomin na pok. starše:	
Šurman Vera	50.—

V spomin na pok. Pavlo Hacin:	
Inž. Matičič - družina	50.—
Blejec Ema	50.—
V spom. na pok. Marjano Vombergar	
Blejec Ema	50.—
V spomin na pok. Ivana Ahlina:	
Repar Jože	50.—
V spomin na pok. Antona Smarjca:	
Repar Jože	50.—
V spomin na pok. Jožeta Mustarja:	
Hren Ludvik	10.—
V spomin na pobite domobrance iz Rupnikovega bataljona:	
Hren Ludvik	10.—
V spomin na botrovanje Zavetišča:	
Buda Stane	100.—
Ob 10. obletnici smrti moža gen. Fr. Krennerja:	
Krenner Julija	50.—

T i s k o v n i s k l a d T a b o r:

Frančič Ignacij	2.—
Pristavec Štefka	30.—
Jerebič Stane	10.—
N. N., Ramos Mejía	30.—
Miklave Franc	10.—
Dragan Lojze	20.—
(v dol.)	
Galič Lojze, Milwaukee	3.—
Kralj Dimitrij	3.—
Rifelj Janez	3.—
Stomšek Anton	3.—
Kotar Rudi	5.—
Levičar Janez	5.—
Janežič Slavko	8.—
Limoni Janko	8.—
Bambič Ivan	10.—
Kunovar Ivo	10.—
Kolman Ludvik	10.—
Mejač Miha	10.—
Mejač Franjo	10.—
Jakoš Ivan	20.—
Jakše Janez - Windsor	20.—

Socialni sklad Tabor:

	Ša	Darovali za spomenik na Orlovem vrhu:	
Pucko Vinko	30.—	Zupančič Polde	50.—
	(v dol.)	N. N.	6.—
Berkopec Vinko	18.—	Kristanc Franc - Kanada .	100.—
Križman Jože	6.—	Zajec Milan	100.—
Jarem Lojze	3.—	Zore Jožefa	5.—
Društvo Triglav Milwaukee	200.—	Dovjak Jože	50.—
V spomin na pok. Antona Koritnika:		Petrič Lojze	50.—
Janežič Slavko	5.—	Leben Marija	50.—
Bambič Ivan	8.—	Cendol Anica	50.—
Coffelt Mary	10.—	Boje Karel	20.—
Kolman Ludvik	13.—	Levstik Vinko - Italija . . .	500.—
Kunovar Ivo	5.—	Slapnik Janez	25.—
Jakoš Ivan	10.—	Prosen Janez - Marija . . .	50.—
Mejač Miha	10.—	Hren France	25.—
Mejač Franjo	20.—	Markovič Martin	20.—
V spomin na pok. Jožeta Grebena:		Petrič John	20.—
Jakše Janez	30.—	Kastelic Jože	10.—
Martinčič Ferdo	30.—	Dular Milan	50.—
		N. N.	12,50

V S E B I N A

Pasaron veinte años	217
Preteklo je dvajset let	218
Rupnik in Hacin — veliki častni imeni (B. Fink)	219
Pismo londonskemu „Timesu“	221
Naši mrtvi govore (Lic. Ivan Korošec)	222
V izvirno faliranem tonu (Florijan Slak)	226
Naši možje	243
Iz društev	244
Iz pisem	247
Prejeli smo	247
Darova'i so	248

Correo Argentino Sucursal J. L. Suárez (Bs. As.)	TARIFA REDUCIDA Concesión Nº 8133
	FRANQUEO PAGADO Concesión Nº 2619